

DJURGÅRDAREN

N:o 3—4 1921

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM, Skårsätra*
 Riks- och Allm. Telefon: Skårsätra 41 (samtrafik)

13:e årgången

MÄSTARE

1921

Olsson

Jacobsson

Engh

Sandström

Hansson

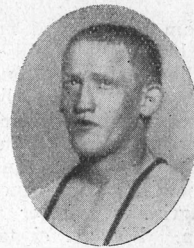
Schumann

Tandberg

Fru Karin Bollner

Svensson

Kjällander

FÖDELSEDAGEN.

Steket in i den verkliga mannaåldern, den ålder, som har kvar tillräckligt mycket ungdom att blanda in i manbarheten togs utan allt för mycket pomp och ståt. Jubileet kunde ju inte passera oanmärkt och jag har ansett det vara värdefullt som bidrag till vår historia och vår karaktäristik att införliva de synliga bevisen på vår födelsedag i vår tidning, där de inte böra vara hänvisade helt till glömskans öken.

Pressen lyckönskade oss. Atminstone fäste en del av densamma fördelaktig uppmärksamhet åt ett sådant jubileum, som Djurgårdens. Och vi kvittera denna uppmärksamhet med att uttala ett hjärtligt tack för alla vänliga ord, som gjort oss mycken stor glädje.

IDROTTSBLADET.

Vad är Djurgården?

Sveriges största idrottsförening, säger statistiken: 1,640 medlemmar, med kvinnor och barn.

Mitt och Skidförbundets gullebarn, säger skidsekreteraren Klehan.

Vårt svåraste fotbollhegemonistiska avbräck, säger göteborgaren.

Arvfienden — säger aikåren — som man flitigt nederslår men som återuppstår med samma envishet som fordom galten Sårinner. Arvfienden som alltför ofta vinner. Arvfienden som man alltid är så där lagom ursinnig på men aldrig mister lusten att komma ihop sig med.

Sammanfattningen av alla en mans dygder och ett helgons fullkomligheter, säger Ala, överstyv och kanske något överspänd redaktör för "Djurgårdaren".

Kul förening, renhåriga grabbar, säga de 1,693 kvinnor och barn inklusive.

Vad Idrottsbladet säger?: den man älskar, den agar man. Och det är väl ingen klubb, vars medlemmars göranden och låtanden vi så ofta kritiserat som just Djurgården — det skulle i så fall vara A. I. K. — — —

Djurgården, som kom till världen månaden efter A. I. K., har svällt ut till en kraftigare fyr än tvillingbrodern. Mångdubbelt flera medlemmar, ojämförligt kraftigare klubbiv, med klubblokal, medlemsblad — Sveriges äldsta näst Amatörföreningens — skidbacke, inbringande dansbana samt fotbollplats som genom medlemmarnas handgriplika insatser nu inramats av löparbana. För att ej tala om de otaliga skidbanor som av Nylund, Pallin, Hederson, Esse Schumann m. fl. lagts ut i Guds fria, av överhovjägmästare Edelstam övervakade natur och där den icke minsta idrotten bedrivits.

På vilken magnifikt bred basis ligger inte Djurgårdens idrott! I propagandatävlingen på skidor i januari deltog endast i oldboysklassen 93 kärnkarlar och krykvistar. Och då vid ett årsmöte ordförandeval står på tapeten, då man har för sig att det gäller värna idrotten mot gulascheriets anlopp, då fylles ett mindre

Bratt-tempel med festvåning, korridorer och allt, långt ledigare än vad Bacchidyrkarna fyllas i våningen inunder.

Om också nutiden, med sina brottare, sina hundratals boxare, sina välrustade fotboll-legioner och det halva tuseftalet skidlöpare, är imponant, är djurgårdshistorien det i än högre grad. Man behöver ej tänka på Lill-Einars prissamling — det vore för ansträngande — eller de geografiskt så handicappade budkavlagens bragder mot de norrländska snögubbarna eller fotbollmästerskapen, som på senare år hopats på ett sätt som stinger ett inbitet Aikåhjärta.

Djurgården har varit med och gjort sig nästan överallt. David Poss var flera år pappa för monstergilla internationella idrottsstävlingar. Tage Karlsson, Willnow och Fred, Fredriksson och Hoffstedt voro i en grå men lysande forntid väldiga cykelmatadorer; tennis har idkats, bowling rullats, odödliga basarer avdansats på National, potatis odlats vid Rosendal, precisions-skott lossats — var inte Djurgården rentav sexa eller sju år ett på Göteborgspokalen, varom alla Sveriges bättre skytteföreningar kampas? — och en kalenderbitare påstår att djurgårdarna en gång i tiden spelat oavgjort med Kappis i polo.

— Omöjligt! ropar Kappisfröet Sim Simson i vårt öra.

Och dock lär det förhålla sig så. Ty Neptun är lika mycket en utbrytning — vänskapligt sinnad — ur Djurgården som en konkurrensbetonad utbrytning ur Kappsimningsklubben.

Jag gömmer det bästa till sist: bandy. Här ha nutidens djurgårdspojkar anledning känna sig enkla. Ty vid Nordiska Spelen 1905 och 1909 voro de svartblå i finalen och 1908 voro de svenska mästare. Att de inte blevo det 1916 ock var Säwenbergs fel. 1919 var felet Gelbords, säger fortfarande en del åsna vittnen. Fast undertecknad motsäger dem.

Ingen motsäger mig då jag utbringar ett fyrfaldigt svenskt leve för Djurgårdens ärekrönta och livskraftiga Idrottsförening! T. T.

IDROTSTIDNINGEN.

Nu är tiden inne att inregistrera ett nytt jubileum inom idrottsvärlden. Denna gång är det Djurgårdens I. F. som passerar en milstolpe i livet.

Det vilar en viss trygghet över Djurgården och dess förehavanden — om man nu bortser från den lilla malören med klubbmatchen mot Linnéa — men denna trygghet kommer sig naturligtvis av att det är erfarenheten som sitter i högsätet och att man vuxit ur barnkläderna. Det hinner man ju också med på trettio år, helst när det gäller en förening.

Djurgårdarna önskas lycka i fortsättningen som hittills. Ännu många fotbollmästerskap och skidsegrar för att inte tala om den djärva förhoppningen att föreningen även rycker upp sin avdelning för allmän idrott.

DAGENS NYHETER.

Djurgården fyller 30 år om lördag. Klubben bildades följaktligen 12 mars 1891 och den egentliga stiftaren, kassör J. G. Jansson, kan den dag som i dag är med en viss stolthet se på sin skapelse. Han och tolv andra pojkar kunde väl knappast drömma om att deras klubb skulle bli Sveriges största en gång i tiden.

Djurgårdens första stadgar bestämde att alla medlemmar måste vara bosatta på Djurgården. Men de första pojkarna skingrades till större delen så småningom och när en klubb på övre Östermalm, bestående av 7 medlemmar, högaktningsfullt anhöll att få gå in i den något större Djurgårdsföreningen (10 pojkar), så beviljades detta. Och stadgarna måste ändras i enlighet därmed.

Nu har klubben egen idrottsplats, så långt från Djurgården som möjligt, Traneberg, egna lokaler i Stadion och 1,600 medlemmar. Så bra kan det gå med målmedvetet och energiskt arbete. Faktum är att djurgårdarna leva idrottslivet mer än de flesta andra; en ekonomisk framgång har följts av nytt arbete och nya utgifter, till fromma för idrotten och medlemmarna.

Vad Djurgården gjort och gör för idrotten är en alltför lång historia för att här berättas och för övrigt torde klubbens göranden och låtanden vara väl kända.

Det räcker med att påminna om att Djurgården upprätthållit och upprätthåller huvudstadens skididrott, speciellt back- och kombinerad tävling, och är den enda klubb som för närvarande håller brottning på sitt program.

Fotboll har spelats i 20 år och under denna tid har Djurgården figurerat i mästerskapsfinalen 12 gånger och blivit mästare 4 (1912, 15, 17 och 20), ett resultat som man inte kan klaga på.

Allmänna idrotten har visserligen legat i dödvatten de senaste åren, men om inte tecken slå fel, får D. I. F. en ny vacker period inom denna idrott. Det kan dröja ett par år, men den kommer nog. Juniorerna äro nämligen väl omsedda.

Djurgårdsgubbar som gjort mycket för sin klubb äro bl. a. C. Hellberg, ordförande sedan 15 år, Kalle Sundholm, grosshandlare W. N. Petsén, lagerchefen E. Ekberg, f. kassören K. Jansson, hrr Hj. Skoglundh, B. Nylund, Hedjersson, Jönsson, Putte Frykman, Nordenskjöld och Eric Ahlström.

Sportnyheterna önskar Djurgården fortsatt framgång på idrottsbanan. Om vi känna djurgårdarna rätt, släppa de inte taget för att deras klubb i förbifarten räkar fylla 30 år.

C.

AFTONBLADET.

Djurgårdens Idrottsförening fyller om lördag 30 år. Det torde vara ganska överflödigt att här framhålla föreningens förtjänstfulla insats i stockholmskt och

svenskt idrottsliv. Djurgårdarna ägna sig med liv och lust åt en massa idrotter, såsom fotboll, skidor, allmän idrott, brottnings, boxning m. m. och ha den förmånen att äga en idrottsplats vid Traneberg samt lokaler i Stadion. Föreningen har under de gångna åren svällt ut till en imponerande organisation, och de 13 medlemmar-na från början kunde nog inte ana, att deras skapelse efter 30 år skulle omfattas med 1,600 medlemmars livliga intresse.

STOCKHOLMSTIDNINGEN.

Lördagen den 12 mars kan Djurgårdens idrottsförening, Stockholm och Sveriges största idrottsklubb, fira sitt 30-årsjubileum. Så lång tid har nämligen då förlutit, sedan föreningen höll sitt första sammanträde och under blygsamma förhållanden började sin verksamhet. Födelsedagen råkade bära namnet Viktoria och var dessutom en söndag. Det är kanske dessa lyckliga auspicier, som föreningen har att tacka för att den ej fick dela så många andra idrottsklubbers öde att dö unga.

Att kort sammanfatta, vad föreningen under dessa år betytt för svenskt idrottsliv, är så gott som ogörligt. Inom nästan alla grenar av idrotten har föreningens medlemmar stått i främsta ledet, och med verklig Djurgårdsenergi — dess goda halt bevisas av att den blivit ett slagord — gått från seger till seger. Främst är det emellertid två idrotter, som alltid stått främst på föreningens program: skida och fotboll. Den förra upptogs genast från början med gott resultat och har sedan utan en enda verkligt dålig vinter haft att uppvisa glänsande resultat. Det är knappast något år av alla dessa, som föreningen ej haft ett eller två namn med bland svenska eller distriktmästarna i back- och komb. löpning. Vad långdloppning beträffar, behöver man blott erinra om det redan klassiska budkavlelagets — Hedjerson och bröderna Sandström — bedrifter. För ett 20-tal år sedan upptogs föreningen fotboll och har allt sedan dess haft ett av landets främsta lag. Fyra svenska mästerskap, åren 1912, 15, 17 och 20, samt ungefär lika många distriktsmästerskap, vittna om Djurgårdsfotbollens höga standard. Åtta gånger har föreningen dessutom nått svenska mästerskapets final.

I allmän idrott har Djurgården kanske ej fullt så stolta traditioner. Även här har dock föreningen haft att komma med goda män — John Svanberg var t. ex. en tid Djurgårdare — för att nu bara nämna ett enda namn. Ett 30-tal erövrade svenska mästerskap och nära ett 100-tal distriktsmästerskap vittna om, att föreningen även här kunnat ställa upp förstklassiga män. På det yttersta av dessa dagar har föreningens ledande män med vidtsynt blick lett in den allmänna idrotten på den enda rätta vägen och startat en livskraftig ungdomsavgdelning. Att ur dennas led kommer att hämtas många "coming men" är redan delvis ådagalagt och blir väl med tiden ännu mera uppenbart.

Brottningen har varit ett annat av föreningens omhuldade och mera välartade barn. Även här har skördats många, vackra segrar och mästerskap, och det är alltjämt Djurgården, som inom sina led räknar de flesta och åtskilliga av de

bästa brottnarna i huvudstaden. Under målmedveten och energisk ledning har man på det sista även med gott resultat slagit sig på boxning, och kan med fog kalla sig Sveriges andra boxningsklubb.

Det är kanske inte numera allmänt känt, att Djurgården en gång var en mycket framstående cykelklubb. På gamla Parkens tid hade föreningen en rad goda bancyklister, vilka även gjorde sig väl på landsväg, och föreningens landsvägslopp Stockholm—Uppsala eller Enköping voro på den tiden cyklisternas förnämsta tävlingar. Till sist må även nämnas, att Djurgården en gång för rätt länge sedan spelat oavgjort mot S. K. K. i vattenpolo! Sedan dess har man emellertid lagt simningen på hyllan och överlätit den åt dotterklubben Neptun, en utbrytning av Djurgårdens simmare.

Det torde av denna mycket summariska översikt ha blivit klart, att föreningen under sin ej så särdeles långa livstid hunnit med en hel del. Den står emellertid just nu i full utveckling och man känner sig livligt övertygad om, att den långa rad av heta idrottsliga bataljer, där Djurgårdens svartblå färger varit främst i elden, ännu bara hunnit ett litet stycke på väg. Till 40-årsjubileet har sålunda helt säkert segrarnas antal blivit betydligt större.

Föreningen har väl i detta nu betydligt över 1,600 medlemmar och bland dem finns det många, som man talar om inom idrottsmannakretsar och ännu flera, som obemärkt och anspråklöst utfört och utföra ett vackert och energiskt arbete. Bland dem som varit segrarnas organisatorer må här nämnas några: hr C. Hellberg, sedan 15 år tillbaka föreningens nitiska ordförande, hr K. Sundholm, skattmästare, hrr Frykman, Nordenskjöld och Jönsson, Djurgårdsfotbollens stora män, var och en på sitt speciella sätt, hrr Hedjerson och Nylund, som burit skididrottens kyla och tunga, samt hr Skoglund, som dragit det tyngsta lastet, då det gällt brottnings.

Föreningen har även ett medlemsblad "Djurgårdaren" med välgrundade anspråk på att vara vårt förnämsta i den genren och förträffligt redigerat av hr Ahlström, även på sistone föreningens allbestyrande och arbetsamme sekreterare. Till sist kan det förtjäna anföras, att Djurgården även har en egen idrottsplats, som bär det icke okända namnet Traneberg. Man kan sålunda säga, att den har det rätt väl förspänt, då den nu om några dagar kliver in i den ålder, där den riktiga mannaåldern börjar.

Piv.

FÖDELSEDAGSFESTEN

på Continental precis på födelsedagen blev en kamratfest i dess rätta bemärkelse. Inga inbjudna, bara en del av djurgårdsfamiljen, i all enkelhet. Tyvärr saknades en mängd gamla och unga kamrater.

Vi som voro där, voro emellertid glada och goda och roade oss efter förmåga, även roade av en trevlig herre, som hette Bondesson.

Guskelov så "talades" det för en gångs skull inte så mycket. Vår ordf., Carl Hellberg, talade emellertid för föreningen och stiftarna. Man kunde inte miss-taga sig på den värme och hjärtlighet som i hyllningar strömmade emot de båda när-

varande stiftarna Jansson och Widgren. Den förra talade, märkbart röd, över hyllningen, och önskade sitt välartade barn all möjlig lycka i fortsättningen. Till talarna sällade sig dessutom Skoglundh.

Ordf. utdelade även för första gången på länge meritmedaljen och årsdagens trenne dekorerade, Sundholm, Nordenskjöld och Wicksell blevo utsatta för särdeles jubel, vilket i icke mycket mindre grad omvärvde de nyutnämnda bärarna av hedersmärket: August Andersson, Axel Andersson, John Bång, Fredrik Dahlström, Th. Damstedt, Birger Gillström, Karl Gustafsson, Einar Henning, Arthur Ing-mansson, Bertil Jacobsson, Gette Johans-son, Melcher Johansson, Carl Karlstrand, Axel Kåde, David Nilsson, Carl W. Petersén, Karl Schlaaf, Barthold Schwartz, Axel Schörling, C. Hjalmar Skoglundh, Ake Wetterlind och Erik Åkerlund.

Minnet av födelsedagsfirandet blev icke av en lysande, storstältig fest, men av en präktig, enkel och flärdfri, kamratlig samvaro, utan alla färdigskrivna, högtravande tal, alla uttänkta, repeterade fraser, men med äkta, ursprunglig glädje ur lyckliga hjärtan.

HYLLNINGSTELEGRAM

duggade hela kvällen. Även de ha sitt intresse som dokument och föreningens medlemmar böra inte undanhållas dem då de ha även annat än arkivvärde. Det är vackra ord, hjärtliga ord, som värma våra hjärtan och som om någonting borde få oss att känna: Det är *vår* förening det här, som hyllas, vår egen, kära Djurgårdens Idrottsförening.

Jag har helt enkelt tagit in alla telegram, som jag fått i min hand.

För 30-årigt energiskt och resultatrikt arbete för svensk idrott bringar

Riksidrottsförbundet.

Stockholms Fotbollsförbund gratulerar till de 30 åren med visshet om fortsatt framgångsrik verksamhet.

Gelbord. Sandborg.

Röda byxors idrottstropp
se till Er med vördnad opp.
När Ni trettio är nu fylla,
Vi av hjärtat Eder hylla.
Heja, Djurgår'n, friskt humör,
Hoppas att Ni aldrig dör.

För "Hovet"
Carl Nilsson.

På Eder 30-årsdag sänder *Hammarby Idrottsförening* de hjärtligaste lyckönskningar till fortsatt framgångsrikt arbete i idrottens tjänst samt ett tack för gott samarbete.

Magnusson.

Hjärtligaste lyckönskningar och hälsningar på jubileumsdagen.

Järva Idrottsällskap.

Hell Djurgården, föregångaren, stridskämpen på de vita vidderna.

*Djursholmskamraterna
Königsson.*

Vi bringa Eder vår hjärtligaste hyllning på Eder högtidsdag.

*Göteborgskamraterna
Knut Albrechtson. Gösta Lundquist.*

Våra hjärtligaste gratulationer på 30-årsdagen.

Malmökamraterna.

JÄMTLANDSRESAN.

Knappast hade väl höga vederbörande i Djurgårdens I. F. väntat ett så livligt deltagande i den skidfärd, som den under påsken anordnade i de jämtländska fjällerna. Men vem ville inte vara med om att klämma lagg där uppe på vidderna och en gång för alla under denna snösnåla vinter njuta av meterdjup snö — för att ej tala om den av alla eftertraktade solbrännan. Det var alltså en lika stor som glad skara, som under farbror Ala's ledning samlades på Centralen onsdag kväll och mitt i vårvärmen stuvade in skidor och ryggsäckar på Norrlandsexpressen. Och så bar det av! Nog var det en smula långsamt under den dagslånga järnvägsresan, men, "den som väntar på

något gott, väntar aldrig för länge" och 31 pojkar + 1 munspel böra ju kunna hålla ångan uppe. Och när vi så passerat Östersund och de ångsligt spanande skidlöpareögonen äntligen upptäckt den första snön och fjällen så småningom stego upp vid horisonten som vita isberg, då sutto alla i full spänning vid fönstren och tittade ut.

Vid Ytterån mötte oss löjtnant Wetterlind, som därefter såsom en god Djurgårdare var en omtyckt ledare för oss alla, och sedan vi ätit en stadig frukost bar det i väg över Storsjöns isblanka yta mot fjällen på den motsatta stranden. Och ehuru de tycktes ganska nära och fastän vi visste att Bydalen, vår efterlängta de-

stinationsort, låg gömd vid foten av dem, dröjde det till långt in på kvällen innan vi efter en 4½ mils skidfärd ("med packning", hör jag alla tillägga) väl anlant till det trevna turisthotellet, som skulle bli utgångspunkten för våra drömda expeditioner. Redan följande dag började också fjällslutningarna befolkas av backhugriga Djurgårdspojkar, som också sannerligen fingo sitt lystmäte både på svindlande fjällbranter och avbrutna skidor. Under dagens lopp bestogs både Västerfjället och Drommens slutningar och vi kunde för första gången beundra fjällnaturen på allvar. Vad är — ärade stockholmske landsvägsrännare och tävlingsriddare — alla Stockholmsbackar inklusive Fiskartor-

Till idrottslig framgång alltjämt lyckönskas. Dock bestämt vi hoppas nya Sundholms-Kallar ni ej ifrån oss kallar.

Sundbybergs Idrottsklubb.

Södertälje Gymnastikförening sänder härmed på högtidsdagen gratulation och välgångsönskningar samt uttalar samtidigt ett varmt tack för goda hjälpen vid våra vinteridrottsfester i Södertälje.

Bernström. Norling.

Hell Er, djurgårdare, vi, de besegrade, hälsa Eder.

Ålvsjö A. I. K.

Hjärtliga lyckönskningar i anledning av uppnådda 3 decennier.

*Örgryte Idrottsällskap.
Friberg. Ericsson. Clark.*

Med anledning av dagens högtid ber jag få framföra mina varmaste välgångsönskningar.

Kornerup.

Gratulerar till uppnådda 30 år uttalar jag min förhoppning om en lång, lysande framtid för föreningen.

*Djurgårdens gamle vän
Trafikchef Larsson.*

På grund av tävling förhindrade närvara sända dagens segrare härmed sina hjärtligaste lyckönskningar på trettioårsdagen.

Bowlingsektionen.

Tillåt en Djurgårdsentusiast ehuru icke djurgårdare lyckönska 30-åringen. Låt samma målmedvetenhet framgent prägla strävandena så fortfar framgången.

Alas pappa.

Edra framgångar ha alltid värmt mitt hjärta. Lycka till i framtiden. Kungsbacka idrottsförening sänder genom mig sina hälsningar.

*Eder första fotbollstränare
Th. Andersson.*

Likt i ungdomens vår under mannaår kämpa för D. I. F.

Aug. Björkdahl.

Lycka och framgång till en ny trettioårsperiod tillönskar

Framåt's Getto Dahl.

På trettioårsdagen sändes idrottens starke kämpe de bästa välgångsönskningar till fortsatt framgångsrikt arbete.

K. A. Fredriksson.

Sänder mina bästa välönskningar.

A. Hammar.

Ett fyrfaldigt leve för D. I. F.

Maja och Maud Hellberg.

Tyvär förhindrad deltaga bringar jag föreningen min hjärtliga hälsning på 30 årsdagen.

Holmerin.

Min hyllning jag bringar de 30 åren, må segrar som hittills dem följa i spåren.

Jn.

Ett fyrfaldigt leve Djurgården.

*Albert Johansson. Fredrik Johansson.
Kean Olson. Erick Person. (New-York.)
30 hjärtliga lyckönskningar.*

Kaparn.

Djurgårdare samlade i Boden att representera svensk skidloppning bringa sin förening en hälsning på 30-årsdagen och visa i morgon vad djurgårdare kunna.

*J. Klercker — Einar Olsson —
Menotti — G. H. — Nisse —
Snickarn — Joel Engh — Albin
Svedberg — Isaksson — Plätis.*

Upptagen av firandet av mitt eget ringa jubileum sänder jag min förening mina bästa lyckönskningar.

Knata.

Djurgårdare, nu spotta vi i händerna ett tag igen.

Köping.

Ett fyrfaldigt leve för 30-årsdagen, många och framgångsrika är önskar

Otto Landquist.

Gratulerar på 30-årsdagen och som alltid

*Gå på
med säkerhet
lekande och lätt.*

Langborg. Hjertberg.

Från Norrland utbringas ett fyrfaldigt leve för en värdig motståndare.

Thoddo Malm.

Mottag på 30-årsdagen varmaste lyckönskningar och tack för vad D. I. F. under denna tid gjort för svensk skididrott. God fortsättning.

Nordenson.

Tyvär förhindrad närvara i kretsen av gamla djurgårdare, samlade för att fira vår förenings 30-åriga tillvaro, sänder jag härmed bästa välgångsönskningar och uttalar samtidigt en förhoppning om att föreningen, genom sina medlemmars aldrig svikande sammanhållning och energi ständigt måtte gå framåt. Har i dag ordnat med härvarande skogssällskapets statsarbeten, att de bestå all arbetslösa för schaktning, sprängning och byggande av event. löparebana vid Traneberg om föreningen tillhandahåller material och redskap.

Djurgårdaren Acke Norling.

Skidmän, brottare och bollmän leken länge Eder kämpalek under lummig djurgårdsek. Kraftigt liv i rot och grenar blomstring Edert lag förlänar.

Einar Råberg.

Hjärliga lyckönskningar på 30-årsdagen och god fortsättning.

Henrik Sandberg.

Djurgår'n är ett randigt djur, ränderna gå aldrig ur.

För vart idrottsår som sviner Ni allt större lagrar vinner.

Leve Djurgårdens Idrottsförening.

Skådda.

På Eder trettioårs högtidsdag bringar jag Eder min hyllning.

Malte Sommelius.

Heja grabbar, friska tag, synd man ej är i Ert lag, denna klang- och jubeldag.

Swanberg.

Kampen utåt, enigheten inåt, det är och förblir vår styrka.

Ake Wetterlind.

*

Det är en hel del ting i vad som i telegrammen sagt, som vi måste minnas. "Kampen utåt och enigheten inåt" som vår styrka är ett sanningssord som något. Säkert är att vi inte "för vart idrottsår som sviner, allt större lagrar vinner", om vi inte komma ihåg att låta "samma målmedvetenhet allt framgent prägla strävandena" som hittills. Vi kunna inte alltfört stå som "idrottens starke kämpe" och förbli utåt "en värdig motståndare" om vi glömma att detta blott kan ske "genom medlemmarnas aldrig svikande sammanhållning och energi".

pet mot en ordentlig fjällslutning, där skidorna slinta i väg så att ågaren knappt hinner följa med? Och vad äro alla Stockholmsnaturens små glantor och vikar mot en blick från Västerfjället, varifrån man på en gång överblickar Storsjöns vita istäcke, inramat av de svarta skogklädda slutningar, Anarismasivets alla trettontoppar bakom Glenfjällets flacka konturer och långt i norr Åreskutans mäktiga silhuett, allt i bländande solsken, som kommer snön att glittra än vitare än annars och oss själva att dra på de blå snöglasögonen? Men låt oss återgå till krönikan! Dagen därpå — det var alltså, om jag minns rätt, påskafon, almanackan hörde dess bättre inte till vår utrustning — delades truppen i två avdelningar, varav den ena skulle ut på långfärd över fjällen, den andra däremot hålla sig mera inomskärs. Många kände sig kallade, men få blevo utvalda till den förra uppgiften, då blott sex storrännare av Djurgårdens alla 31, löjtnant Wetterlind som ledare + en angenäm gäst, fru Friström, allas vår storrännarinna, fingo ge sig i väg upp för Bydalen till Glen och därifrån till Tässåsen på Härjedalsgränsen. Det var en färd på 6 mil och jag försäkrar, att hade man inte förut blivit förälskad i fjällen blev man det nu. Jag skall inte trötta läsaren med långa beskrivningar; han gör sig lätt en föreställning om det muntra livet kring lägerelden, som vi tände på det försvunna Glen-lapplägrets grund, om fjällslutningarnas vilda backar — han må veta att alla, inte ens Bertil Carlson, Lill-Torkel kallad, undantagen rullade tiotals gånger — om utsikterna eller om allt det andra. Den följande dagsfärden blev om möjligt än härligare, då vi korsade Anarisets öde fjällmassiv och över Hosjön skidade tillbaka till vår utgångspunkt. Det var en färd genom de verkliga ödemarkerna, där ännu helt varma vargspår skrämde oss att slipa stavspetsarna och där vi i vår tur överraskade en renhjord på hundratals renar, som högtidligt skredo utför fjällslutningarna. När vi mot kvällen i full snöstorm skidade in på turisthotellets upplysta gård hade vi tillryggelagt över 12 mil. De övriga hade under löjtnant Forsgrens ledning gjort smärre utflykter till Glen- och Prästläckasfjället och det blev ett ömsesidigt utbyte av iakttagelser och erfarenheter uppe på logementen efter hemkomsten. Snöstormen mattades visserligen under natten, men snö fortfor dock att falla, så att vi på måndagsmorgonen funno marken betäckt av meterdjup snö, som gjorde föret tungt och oss oroliga, då dagen, den sista, vi hade i Bydalen, var bestämd för tävlingar.

Sedan vi alla vilat ut, segrarna avhurrats och löpningens resultat tiofalt slutdiskuterats, samlades man i hotellets danssal, där truppens mera konstnärligt begåvade medlemmar framförde flera av litteraturens mästerverk, som Hasse Z:s "Och så sjönk båten", "Askungen på Söder" m. fl. Så hurrades det både trefaldigt och enfaldigt för ledarna, och för fru Friström, som hade hunnit vinna en häpnadsväckande och oroande popularitet hos alla och som med acklamation begåvades med namnet Pojken, då hon visat en förvånande begåvning för slanguttryck, vilka — om jag ej tar miste — även i övrigt blevo det mest bestående minnet av Djurgården där uppe. Dagen därpå hade vädret liksom till avsked åter blivit strålande och det var alltså med fullaste hjärta vi utbringade ett

leve för Bydalen, innan vi avmarscherade vid niotiden. Efter två timmars armgång upp för Västerfjällets slutning voro vi åter uppe på högfjället och njöto av solhettan och solbrännan, som vi efter livligt snöbadande alla lyckats erhålla. Men snart var det tid att taga avsked av fjällen, som aldrig syntes så lockande som denna morgon, när vi från Västerfjällets topp kunde överblicka hela horisonten från Oviksfjällen till Åreskutan och när vi från fjällbranten sågo ut över de vida av snön helt nedtyngda skogarna under oss. Blott ett ögonblick hade vi tid att samla detta sista intryck, sedan bar det av utför i en vinande fart, tills vi alla mer eller mindre förvandlade till snögubbar samlades på Sällsjön och därifrån skidade över till bondgårdarna på dess andra strand. Här åto vi en ordentlig middag, mjölk, bröd och kaffe i massor — för vad, tror ni herr stockholmare? — "45 öre", svarar bondhustrun, när hon serverar den tredje påtären. Och stärkte av den ilade vi sedan i tävlingstakt till Mörsils station, där vi åter mötte civilisationen i form av tågrök och järnvägshotell efter dessa sex dagars naturliv. Ja, vad är nu mera att omtala annat än att nerresan gick bra — om man bortser från att en och annan glömde sig kvar i stationernas matsalar, att alla sovo den rättfärdiges sömn, med undantag av de 31, som inte gjorde det, att vi efter en 14-timmars färd lyckligt anlände till Centralen, som vi snart uppfyllde med entusiastiska hurrarop för Djurgården och fjällen, att där efter alla skiljdes, för att i ännu många månader knoga genom skolornas faryfyllda labyrinter, lika tacksamma mot arrangörerna av vad de nu fått uppleva som hoppfulla om en ny fjällfärd nästa år.

G. Hägglöf.

Fotboll

Säsongen damp ner på oss faktiskt. Helt a propos. Så där ungefär som ett skott. Medan våra skidrepresentanter voro uppe i Boden och rotade bland snö, mästerskapstecken och andra storrännare sågs det första värtecknet litet varstans i stan. Läderbiten var i farten.

Och det dröjde inte längre än till den 28 mars (!), förrän det var stadionpremiär i fotboll, på samma gång det var fjällfärd för andra djurgårdare.

Djurgårdsdebuten blev inte någon succés. Ett lapplag fick sköta om det första framträdandet. I detta lag, som bestod av Rudén, Arwe, Hemming, Österqvist, Elmblad, Köping; Gette, Johansson, Sune Andersson, Sundberg, Fagerberg och Karl Andersson, lade man i alla fall märke till Köping, som återigen blivit ett år yngre, Sune, som var otäckt bollsäker så där dags på året, samt arbetsamma Sundberg, slitande Hemming och kvicka Rudén, medan de andra, fullständigt förklarligt, arbetade som det gick.

Det blev stryk den matchen. Med 3—2. Vilket var rätt onödigt, ty resultatet kunde åtminstone ha blivit 2—2 eller 3—3.

Djurgården tog ledningen genom Sune. Det var ett markskott invid ena stolpen och under målvakten.

Björk utjämnde, sedan Fritte lockats ur sin håla. Sedan sköt Carlbom en gång också. Fritte låg då, betydligt omkullsprungen, och kunde inte klara den bollen heller.

Andra halvtid utjämnde Fagerberg, på en hörna fräsande på med en direkt boll. Men innan det var slut på eländet gjorde Järva-Svensson ett mål till. Då det föll på Hammarbys lott, så vunno de också matchen.

*

Om den första matchen var en liten skräll så blev den andra en katastrof.

I Hälsingborg drällde det inte mindre än 6 bollar hos den gode Fritte. Den 3 april.

Det övriga laget, alltså lika tomt på våra fjolårsdubbelmästare, förmådde göra bara ett mål. Ett litet, fattigt mål. Mot sex. Ruskigt.

Men Helsingborgarna lära ha spelat i federationsform. Och våra pojkar i vårform. D. v. s. betänkligt otränade, i själva verket också minst en månad sämre i det fallet än skåningarna.

Det var bara 2—0 första halvtid. Det är därför tydligt att de våras kraft och uthållighet inte varade längre än över en nattresa och 45 minuters spel. Vilket inte är att undra på i början av april.

6—1 baklänges var i alla fall rätt så genant för 1920 års dubbelmästare.

*

En tröst blev i alla fall i någon liten mån nästa söndagsmatch. Norrköping tog emot Djurgården den 10 april. Och tog emot ävenledes 2 mål.

Laget som utträttade hette: Rudén, Elmblad, Arwe; Burman, Köping, Hemming; Sundberg, Sune Andersson, Sture Nilsson, Österkvist och Karl Andersson. Således alltså ett mera originellt än skickligt lag.

Men detta lag lär skola ha spelat bra. Det har sagts mig, att Arwe börjar bli backen för dagen, och att de "gamla", Köping, Rudén, Hemming, Sune Andersson och Sundberg inte kunna klandras för något. Och att de andra åtminstone i Norrköping skötte sig bra.

De båda målens fäder har det, åtminstone ur tillgängliga referat, varit omöjligt att identifiera, men jag har kunnat konstatera att laget spelat med fläkt och allvar, med alldeles tydlig föresats att göra något.

Resultatet var i varje fall en framgång. Norrköpings spel i Stockholm söndagen förut hade ingivit oss onda aningar. Som kommo på skam på ett sätt, som glädde oss djurgårdare, som röcko i telefontrån till Norrköping och höllo på att förgås.

*

Men "sic transit gloria mundi". Söndagen därpå var det färdigt igen. För en anteckning i kolumnen "förlorade matcher".

Och återigen dessa vältränade skåningar och förargliga helsingborgare. Som egentligen skulle komma hit upp för att få stryk, om vilket berättas i nästa nummer.

PÅ SKIDOR.

De komma litet post festum de här skidhistorierna. Men minnet av dem har dock ännu inte hunnit förblekna, stora som segerarna voro. Men en gång måste de dock, som alla minnen, skatta åt glömskan, och inför detta har jag icke tvekat att i ett aprilnummer, som kanske kommer ut i maj, skriva om det som hände i februari och mars.

*

Framåt dagen blev en särdeles klang- och jubeldag för oss. Framåtpokalen, den halvmeterhögä bunken, togs hem av *vårt första lag*. Dess skarpaste konkurrent om priset var — *vårt andra lag*, som i tävling om denna placering hade en hård strid att utkämpa med — *vårt tredje lag*. Tre lag djurgårdare i teten. Det var väl revansch.

Rent individuellt blev emellertid inte så lysande som det fastmer blev jämnt. Det deltog nämligen en och annan norrlänning, och förthy att dessa mennar voro bosatta i en landsända där det fanns snö, voro de bättre beredda för skidloppning än Stockholms bästa = våra.

Farten var mycket hård och striden om platserna på prislistan särdeles skarp. Starten hade skett efter en ny metod med fyra och fyra startande tillsammans, vilket gjorde att man rätt väl hann undan dagsmejan. De små klungorna utgjorde god pace, varför varviderna blevo goda och ytterst jämna. Bäst var Isaksson med 1.4.20, Lingvall, Einar Olsson och Vinnberg 1.5.10, Eng, 1.5.30, Norman och Sandström 1.7.

Under andra varvet saktade samtliga, men Vinnberg och Norman minst. Båda äro utmärkta i svår och snöfattig terräng och vunno härpå. Med trötthet följer dåligt balanssinne, och de flesta fingor nu taga svårigheterna med stor försiktighet. Einar saktade mot slutet medan Norman gjorde motsatsen och tog revansch på djurgårdaren för nederlaget i distriktsmästerskapet.

Bland djurgårdarna vann som sagt åter Lill-Einar, därmed visande sig som den mest pålitlige. Sandström var ännu, liksom de andra Holmenkolfararna, en smula trött efter Norgeresan.

I klass 2 vann denna gång brodern Eng, Gideon, över Järva-Andersson, därmed visande att han går från klarhet till klarhet i broderns fotspår. Djurgårdens backlöpare, av vilka A. H. Nilsson nog gjorde sin bästa löpning hittills, kommo rätt långt efter.

Bland damerna vann lilla Alice Larsson från Ludvika för andra gången efter en rätt löpning, som dock saknar kraft i rätt hog grad. Stockholmsdamerna, av

vilka Karin Bollner åter var bäst, lyckades peta ned orsaflickan Ellen Lundqvist till sjätte plats.

Ungdomstävlingen hade ovanligt liten anslutning, beroenda på de samtliga skolungdomens tävlingar vid Saltsjöbaden.

Resultat:

30 km. klass I: 5) E. Olsson, Djurgården, 2.18.46; 6) A. Sandström, d:o, 2.21.39; 7) J. Eng, d:o, 2.24.30; 9) A. Persson, Djurgården, 2.30.03.

Klass II: 1) G. Eng, Djurgården, 2.31.02; 3) M. Jakobsson, Djurgården, 2.37.47; 4) G. Tandberg, d:o, 2.38.36; 5) A. H. Nilsson, d:o, 2.39.35.

Oldboys: 1) O. B. Hansson, Djurgården, 2.24.30; 2) Tandberg, d:o, 2.37.05; 3) S. S. Karlsson, d:o, 2.47.42.

Damer, 11 km.: 2) K. Bollner, Djurgården, 1.14.29.

Lagtävlingen å 30 km.: 1) Djurgården I 18 poäng; 2) Djurgården II 29 poäng; 3) Djurgården III.

*

Som ovan antyddes var Albin Sandström med i Holmenkollen. Han och Schumann startade i det krävande 50 km. loppet, men nådde inte alltför sensationella placeringar i den svåra tävlingen. Albin blev nämligen 39. man och Schumann 54. man. Bland 75 startande är emellertid resultatet allt annat än uselt och fullföljandet av löpningen i varje fall en aktningvärd prestation.

*

På den sista snösmulan som fanns tillgänglig gick sedan söndagen den 27 febr. årets sista tävling i Stockholm.

Lidingöspelen, en tävlingsfest i stor skala hade samlat en stor skara åkare, även utsocknes ifrån och särskilt tremilsloppet blev en intressant historia. Lagpriset gällde en storstålig nyuppsatt pokal och till den ändan att för året även erövra denna pokal hade Djurgården alla sina bästa med, inklusive de från Norge hemvända "kombinerade åkarna".

Som första man på första varvet uppenbarade sig som väntat Henning Isaksson.

Axel Persson höll bättre fart än Norsjöbon, när han vände, men syntes rätt slut av ansträngningen, vilket däremot inte kan sägas om *Axel Isaksson*, vilken överraskade med att gå varvet 24 sekunder snabbare än sin store namne. Djurgårds-Isakssons tid var 1.16.14 och man förstod att den skulle pressas. *Joel Eng* kom också snart infarande på inte mindre än 5 minuter bättre tid, som sedan i sin tur pressades ytterligare av de efterföljande storheterna tills Lingvall med sina 1.07.05 nådde kulmen för de goda tiderna.

De bästa tiderna på första varvet voro: 1) Albin Lingvall 1.07.15, 2) *Albin Sandström* 1.09.49, 3) *Joel Eng* 1.11.15, 4) *Einar Olsson* 1.12.17; 11) *Axel Isaksson* 1.16.14.

Andra varvet blev en verklig provosten för löparna och det tunga föret kom flertalet att minska takten åtskilligt. Lingvall klarade sin första plats med glans och gjorde en skidlöparebragd som sent skall glömmas. *Joel Eng* överraskade med att för en gångs skull åka med det rätta humöret och räddade andra platsen före *Lill-Einar* med 3 sekunders försprång. *Albin Sandström* däremot tog slut på andra varvet, tappade alldeles känningen med Lingvall, förlorade humöret och sjönk tillbaka till 16:e plats. Norman och Lill-Einar som fått sällskap mot slutet av första varvet höllo ihop större delen av andra varvet och pressade varandra till att ta ut mer av kraften än egentligen någon av dem var van vid. Tiderna blevo också goda och lönen för mödan kom i form av resp. tredje och sjunde plats, vilket ju är mer än aktningvärt i en sådan mördande konkurrens.

Resultat:

30 km.: 2) Joel Eng, Djurgården, 2.31.02, 3) Einar Olsson, Djurgården, 2.31.05, 9) Axel Isaksson, Djurgården, 2.37.32, 16) Albin Sandström, Djurgården, 2.44.20, 19) Axel Persson, Djurgården, 2.47.10, 26) Gunnar Tandberg, Djurgården, 2.57.20.

30 km. lagpris: 1) Djurgårdens I. F. I. 10.23.59 (Joel Eng, Einar Olsson, Axel Isaksson, Albin Sandström).

5) Djurgårdens I. F. II.

Oldboysklassen slapp undan med 2 mil, vilket visst räckte mer än väl till för en del. Oförbrännelige O. B. Hansson brände på för fullt som vanligt och hade inte minsta besvär med att lätt och lekande staka till sig en överlägsen seger före klubbkamraten Olle Tandberg. O. B. gick ut som nr 9 men var snart först i spåret och sen fingo hans medtävlare aldrig se röken mer av honom.

Bland de äldsta gubbarna var Bengt Tandberg, med de fenomenalt korta stavarerna eller rättare käpparna, sin vana trogen bäst. Dahlberg, Djurgården, blev andra man.

Resultat:

Klass A: 1) O. B. Hansson, Djurgården, 1.53.50, 2) O. Tandberg, Djurgården, 2.05, 4) C. Wilhelmsson, Djurgården, 2.19.30, 6) C. Höglund, Djurgården, 2.19.45, 9) T. Bergvall, Djurgården, 2.22.40.

Klass B: 1) B. Tandberg, Djurgården, 2.17.30, 2) G. A. Dahlberg, Djurgården,

BOXNING

Öppet 8—11 f. m. och 5—8 e. m.

A. WEIMARKS INSTITUT

STORKYRKOBRINKEN 3
Allm. Tel. 119 17

JIU-JITSU

Andra tider efter överenskom.

2.24.30, 5) E. Tandberg, Djurgården, 2.54.20.

Även juniorerna och damerna hade sina kontroverser.

De förra åkte ihop redan på lördagen med resultat: 7) B. Carlsson, 1.07.21. 9) G. Pettersson, 1.08.19, 10) N. Österlund, 1.08.39, 11) S. Ekdahl, 1.08.43, 17) T. Svanberg, 1.12.48, 20) G. Hägglöf, 1.15.07 på den individuella prislistan och tredje lagpris på den andra.

Damerna åkte rätt mycket fortare, flera av dem än vår fru Bollner, som därigenom, och genom feläkning, slutade på sjätte plats.

*

Samtidigt som Lidingöspelen gingo vore ett par av pojkarna uppe i Falun och åkte kombinerad.

A. H. Nilsson och Lindström åkte utmärkt i backen, men fingo stryk i terrängen av Söderhamns-Lundström, som därigenom vann i den kombinerade tävlingen, med A. H. närmast.

Innan vi därefter övergå till det sista och största reportaget, mästerskapen, är att nämna Sveriges representanter i Fin-

land till den komb. tävlingen i Hälsingfors vore djurgårdarna A. Isaksson, A. H. Nilsson och Menotti Jakobsson. Om inte medlemmarna i allmänhet vore så förbält tröga i att skriva ett par rader åt vårt medlemsblad och A. H. Nilsson, som i alla fall lovat skriva, inte hade offrat åt denna tröghet, så hade medlemmarna nu haft en säkert trevlig bit här. För att i stället begåvas med följande, i sig själv glädjande, men till utseendet kolossalt tråkiga rader.

Isaksson vann storslaget, närmast följde av Menotti Jakobsson, medan A. H. Nilsson kom litet längre ner på prislistan.

Och så då till slut mästerskapen.

Trots våra deltagares absolut icke förstklassiga form blevo djurgårdarna en bland mästerskapens övrraskningar, presterande saker som fullt höll dem i nivå med de norrländska storheterna. Genomsnittligt vore våra pojkar mästerskapens bästa, med pristagareplaceringar över allt. I högre grad än vi väntat och absolut långt mer än vi fordrat lämnade de sina rika bidrag till vår förenings stolta historia. Och på födelsedagen nästan skänkte de oss två nya svenska mästerskap.

Första framgången kom redan i tremilsloppningen. I den ettriga konkurrensen gick Engh in som sjätte man, Albin Sandström som fjortonde och Einar Olsson som adertonde. Detta räckte till ett fjärde (!) lagpris, med stryk åt bl. a. Bollnäs, men klått av Hudiksvall, Luleå och Haparanda. Absolut en god prestation.

Så kom tvåmilan. I den hetsjakten blevo åter Albin och Joel pristagare, på tionde och femtonde plats. Det hade varit en tur för Einar och Isaksson, vilka emellertid stodo över för den kombinerade tävlingens skull. Därigenom fingo vi inte heller något lag fullt här.

Budkavlen. Ja den kan jag inte återge. Men saxar.

21 lag svarade vid uppropet och skickades i väg på första sträckan. Småningom decimerades antalet. Banan gick från Niemisel, till Sandträsk, 32 km. över Brännberget, 36 km. till Boden med mellankontroll i Sälvast. Sista sträckan 30 km. Det var 12 grader varmt och strålade sol vid starten samt blev mera framåt dagen. Sista sträckan gled det bäst. Gamle Strål-Lars i Moras lag kastade sig genast i den tränga startordningen fram i teten och ledde det ivriga men dock en smula avvaktande fältet i hård fart framåt landsvägen norr om Degerselet. Efter en halv kilometer fick Eng syn på en rem om Strål-Lars hals. Kaveln, var hade han den. Nervöst sökande, den fanns inte. Kvarglömd i rocken? Buss tillbaka, fick fatt på rocken och kaveln i fickan samt full fart framåt vägen, och efter en mils hetsjakt var teten åter nådd. Dalkarlen överraskade med att orka leda ända tills förtruppen nådde Hörträsket, men här togo storrännarna hand om ledningen. Gamla Isaksson, Eng, Albin, Jonsson och unga Oskar Granvik, som

Det lär visst finnas en del medlemmar, som vill ha bort detta lilla enkla skjutande. Är det av ofördragsamhet? Eller vilken annan anledning?

Låt skjutningen vara kvar. Den kostar föreningen realiter ingenting. Och är ett av de många trevliga medlen, som stärka sammanhållningen.

övertagit kaveln av Niva, vars felvallade skidor liksom Torkel Perssons, intet glid hade, spårade omväxlande över de långa sjöarna vars packade snö gävo gott glid trots att solen hettade upp ansikten och kroppar. Så varmt som här kan det inte vara i en bakugn tyckte Albin Jonsson, men trots hettan körde man framåt till Valträsk och vidare över småsjöarna utan att unna sig rast eller ro.

Bollnäs, Särna och Luleås män tyckte inte om den långa omvägen över sjöarna utan följde bäcksystemet över Sörbyn söder om röda sträcket, vilket länge gick bra, men efter en mil vore både bäck och väg slut och under mycket irrande förlorades en timme. Sedan andra männen löpt gingo lagen ur.

Eng var i bärsärkarhumör och ville visa att även han kan åka budkavle, men han tordes icke köra från sällskapet, då orienteringen bjöd på stora vanskligheter.

När man efter ett par små härliga skogsstigar kom ned på Degervattnet blev

En djurgårdsseger på Fenix blev det den 6 mars då Hugo Svedberg i tävl. om fröken Welanders vandringspris i tvåhandsslagning belade första plats.

Herr Svedberg, som är född på 1800-talet, började efter avlagda studier ägna sig bowling. Det tog blott kort tid för honom att sätta sig in i spelets finesser. Med de naturliga förutsättningar varav hr Svedberg är i besittning, är hr Svedbergs seger ej överraskande. Tvärtom.

Som andre man placerade sig hr S. Björkander, han slog 348 poäng, hr Svedberg slog 351. Lungt, utan att överanstränga sig skar hr Svedberg målnöret en halv meter (= 3 p.) före närmaste man.

Det var två andra djurgårdare med också. Det var Janson, Axel och Hilding Lundberg. De slogo ej så mycket som de föregående. De slogo tvärtom mindre. Men de slogo lika mycket — d. v. s. de uppnådde samma poäng. Inbördes. 301 p. vardera. De blevo sjätte och sju.

*

Tävlingen om hr Harald Holmgrens vandringspris omfattande sex bästa och två sämsta handsserier blev synnerligen intressant och in i det sista synnerligen oviss. Mellan de två första skilde endast fyra poäng. Som segrare utgick Axel Janson med 1,859 poäng närmast följde av Hilding Lundberg, 1,855 poäng. Trea blev Helge Svedberg och fyra Henry Lundgren. De senare uppnådde resp. 1,831 och 1,827 poäng.

*

Torsdagen den 31 mars gick föreningens bowlingmästerskap av stapeln. Tolv modiga mannar ställde upp, var och en med allvarliga avsikter att hämta mästerskapsmedaljen. H. Lundberg, den föregående mästare var ej i slag, vilket däremot ej kan sägas om Axel Janson, vilken med 640 poäng hemförde mästerskapet för året. Tvåa blev Sven Janson, 587 poäng. Sedan kommo de övriga undan för undan.

Skytte

I samband med Stockholms Läns Skytteförbunds fältskjutning den 20 mars hölls föreningens tävling om mästerskapet i fältskjutning. Resultatet av de 28 (!) medlemmarnas match blev följande:

1. R. Stare, föreningsmästare, 22 träff
2. R. Örtegren 19 "
3. C. O. Petsén 17 "
4. O. Pantzar 17 "
5. I. Holmström 16 "
6. S. Sanner 16 "
7. E. Franzén 16 "
8. Hj. Skoglund 15 "
9. K. S. Gustafsson 14 "
10. K. Bornholm 14 "
11. O. W. Wahlén 14 "
12. B. Beckman 13 "
13. J. E. Strandman 13 "
14. G. V. Engström 13 "
15. L. Lowén 12 "
16. J. Kragsterman 12 "
17. Th. Holmberg 11 "
18. Per Lindberg 11 "
19. N. A. Hedjersson 10 "
20. K. Strömstedt 10 "
21. S. Ehn 10 "
22. Th. Österling 9 "
23. H. Burén 9 "
24. P. G. Swedelius 8 "
25. N. Schullström 8 "
26. G. Högglöf 7 "
27. A. Forsberg 6 "
28. A. Bohlin 6 "

hettan löparna övermäktig och täten kom överens om att dricka vatten i en vänligt skymtande stuga på motsatta stranden, trots att det bara återstod ett par knappa kilometer. Den flåsande skaran sprängde in och tömde vattenflaskorna utom Granvik som beställde varm mjölk, men när denna kom fram var Strål-Lars också framme. Dalmasen med den riksbekanta aptiten drack givetvis genast ur all mjölken för sin unga kamrat men fick också betala den, och sedan detta var gjort satte man åter igång. Storviks-Westberg hade emellertid under tiden smittit förbi och trots att Eng spurtade desperat kunde han inte nå upp rymlingen, utan fick släppa från sig distanspriset. Det övriga sällskapet duggade tätt in, vilket synes av ankomsttiderna.

1) S. Vestberg, Storvik, 1.45.06; 2) J. Eng, Djurgårdens I. F., 1.45.29; 3) F. Persson, Östersunds S. K., 1.45.57; 4) A. Jonsson, Hudiksvalls I. F. lag I, 1.46.45; 5) J. Isaksson, Norsjö I. F., 1.48.28.

Löparna delade nu upp sig i två grupper. Den ena, bestående av Henning Isaksson, Svanholm, Salsåker och Sundin, Mora, följde utmed järnvägen i sydostlig riktning, där en bra stig löpte utmed banan, medan Törnberg och Sandström försökte slå in på en lockande väg i nästan rakt sydlig riktning. Hur det var, måtte de ha tagit fel på väg, ty deras tog snart totalt slut, varför de togo sitt parti och letade sig fram till järnvägen följande i Isakssons spår, som sedermera användes av det stora flertalet. Petrus Eriksson stötte här till.

Svanholm fick snart släppa kontakten med Norsjöbon, medan Sundin hängde med cirka tre fjärdingsväg eller fram till den lilla Gransjön. Sedan Isaksson passerat denna tog han av i sydvästlig riktning och hade turen träffa på den väg Sandström och Törnberg från början sökt. Farten, som förut varit hård, blev nu överdådig och snart var Isaksson framme vid Nedre Svartblå och landsvägen som fortsattes i inte sämre fart.

Försprånget framför de övriga löparna, som nu lågo nära varandra i spåren, hade ökat avsevärt och Norsjöbon var helt överlämnad åt sig själv. Han har egentligen alltid ansett som en skral orienterare, men visade nu att han tillhör landets bästa, då han, efter att ha förökat sitt försprång genom en mils landsvägsloppning, vid Bredåker hade sinnesnärvaro och mod nog att slå av från stora landsvägen och över älven fortsätta in i den oländiga terrängen. Här åkte den ledande med fin beräkning norr och väster om de båda imponerande bergen, Middagsberget och Kölen, samt kom på trask och småvägar fram till Karptjärn och Slyträsket och var därigenom räddad undan det värsta. Återstående fem kilometer blevo en enda makalös hård spurt fram till målet på den raka och goda skogsvägen från sjön.

Eftertruppen hade i det stora hela följt Isakssons spår, men fick släppa minut efter minut på 6-milslöparen. Tack vare denna försiktiga spårloppning blevo emellertid fellöppningarna få trots den mycket svåra sträckan. Först framme vid Slyträsket blev det delade meningar. Sandström, Petrus och Törnberg som fortfarande hängde ihop sneddade ned till järnvägen och följde denna till målet, vilket de nog förlorade ytterligare någon minut på. Ordningföljden var:

1) H. Isaksson, Norsjö, kl. 6.45.10; 2) V. Törnberg, Hudiksvalls I. F., 7.22.42; 3) P. Eriksson, Östersunds S. K., 7.23.10; 4) Sandström Djurgårdens I. F., 7.23.12; 5) Svanholm, Salsåker-Ullångers I. F., 7.24.53.

Det var ett väldigt försprång Isaksson givit Lindberg och segern syntes nu säker, vilket den som det skulle visa sig långt ifrån var. Efter halvannan mils landsvägsstakning kom nämligen ett 8 km:s terrängparti, som inte var lätt att tränga genom i nattmörkret. Lindberg kom sålunda för långt söderut samt irrade en stund på småstigar innan han kunde få rätt på vägen ånyo, medan Vinnberg utan alltför mycket besvär kom upp till stora vägen till Råvack, varifrån vägen gick rak till Säfvast. Lingvall, som ett tag haft sällskap med Vinnberg men kört om denne föredrog att åka den väldiga landsvägskroken runt.

Uppkomna på vägen vid Råvack möttes Lindberg och Vinnberg, på vilka det nu skilde blott 10 min., av den fasanfulla underrättelsen att de voro omlöpta. Det var Salsåkerbon Olsson, som gått trådrakt på fina vägar genom terrängen och därigenom gjort det otroliga, att taga in Lindbergs försprång och mer till. Lätt och stark som en fågel jagade han sedan fram mot kontrollen, men fann inte denna utan fortsatte landsvägen — åt fel håll, söderut. Först efter närmare en mil upptäckte han misstaget, vände och fann att han i Säfvast varit på 100 meters avstånd från kontrollen, som han kommit rakt på, om han fortsatt landsvägen mot norr i stället för mot söder. Kontrollanterna hade sett den viga löparen försvinna åt fel håll.

Lindberg blev själglad, då han fick höra att ingen var före och startade sålunda med en säker seger i sikte mot Boden. Farten höll han inne en aning, för att ha krafter kvar till en rasande slutspurt om någon skulle komma uppdykande, men ingen kom, och Norsjöbon fick spurta ensam under folkets jubel.

Sedan Säfvast passerats var saken för de flesta klar. Norsjö passerade 9.33.50, Östersund 9.44.40, Hudiksvall 9.58.10, Haparanda 10.34.10, Storvik 10.34.20, Mora 19.37.05, Djurgården 10.37.15.

Till målet, som var kantat av ett par hundra personer och utmärkt med röda och vita lyktor, anlände de uppräknade lagen i samma ordning. Vinnberg hade tagit in en ytterligare minut på Lindberg och Lingvall hade släppt ett par.

Djurgården förlorade sin fjärde placering tack vare det olämpligt placerade målet. O. B. Hanson låg ännu 400 meter från mål på fjärde plats med ett försprång på 150 m. framför Alatalo, Haparandas slutman. Placeringen ansågs given av djurgårdarna, som voro O. B. till mötes. "Tag av åt vänster", ropade Einar, och O. B. tog av åt vänster, men tyvärr för mycket och irrade omkring inne på A. 4:s kaserngård några dyrbara minuter innan misstaget upptäcktes. Under tiden hann Haparanda, Storvik och Mora gå förbi.

Resultatet av tävlingen blev:

1) Norsjö I. F. 12.17; 2) Östersunds S. K. 12.27.08; 3) Hudiksvalls I. F. 12.45.37; 4) Haparanda I. F. K. 13.32.50; 5) Storviks I. F. 13.34.36; 6) Mora 13.34.41; 7) Djurgården 13.36.12.

Individuella tider.

Sträckan Niemisel—Sandträsk: 2) J. Eng, Djurgårdens I. F., 3.45.29.

Söndagen blev den stora avslutningsdagen, tävlingarnas glansdag. Då avgjordes den kombinerade tävlingen och backtävlingen.

Terrängloppningen ingående i den kombinerade tävlingen hölls på fredagen på en bana som var lätt. En enda svår backe hade löparna att pröva. Einar Olsson med startnummer 17 hade löpt om samtliga förut startande och var först i mål. Hans tid blev emellertid slagen av Isaksson som gått fram storartat, kanske till stor del tack vare pace av Lööf som startade en halv minut före. Dessa båda löpte in nästan samtidigt. Lööf en aning före.

Solen strålade varm som en vårdag i maj, när det långa extratåget stänkade ut till skidbacken med sin last av tusentals skådelystna, som väl de flesta för första gången i sitt liv gingo att äse en svensk mästerskapstävling i backloppning. På vägen ut till backen var det också svart av folk och när Isaksson inledde tävlingen några minuter över 1 hade väl närmare 5,000 personer kommit tillstädes.

Om åskådarna av helt naturliga skäl tyckte det var gott och skönt i sommarvärmen, så var förhållandet i stället motsatt med de tävlande, som hade svårt att få något riktigt glid på skidorna. Det blev därför inte längre hopp än förra söndagen, trots att Nisse Lind t. ex. på träning hoppat över 30 meter efter ombyggnaden. Nedslaget blev också vanskligt genom tövdret och särskilt Norrbottenspojkarne hade svårt att få riktigt stil på sina hopp.

Dagen blev Djurgårdarnas. Såväl backåkningsmästerskapet som mästerskapet i den kombinerade tävlingen gingo nämligen till Djurgården och på de främsta platserna placerade sig dessutom en lång rad djurgårdare. I tävlingen om backåkningsmästerskapet blev striden om första plats mycket hård och bland åskådarna var det absolut omöjligt att avgöra vart mästerskapet gått. Man gissade sig emellertid till att Lill-Einar fått stryk. Ingen av hans bägge hopp var nämligen fullt perfekt under det att t. ex. både Menotte Jacobsson och Sandström, Söderhamn, hade båda långa och vackra hopp. Det visade sig också senare att mästerskapet gått till Menotte Jacobsson med så pass liten poängövervikt som 0,20 poäng före Einar Olsson, som i sin tur fick några fattiga hundradels poäng bättre resultat än Sandström.

Jacobsson vann på sin längre hopp resp. 23.5 och 23 mot Einar Olsson 23 och 22.5. Sandströms hopp voro resp. 24.5 (dagens längsta hopp) och 23 meter. Nisse Lind hade ingen lyckad dag och slutade först på nionde plats. Hans längsta hopp var 24 meter men nedslaget var dåligt. Isaksson gjorde två stilrena hopp och det förvånade nog litet var att han inte kom högre upp på prislistan än 6:e man. Hellström, Östersund, som överraskade förra söndagen missade nu i första hoppet och kunde sedan inte bättra på sin poäng tillräckligt för placering i andra hoppet, trots att detta var både långt (23 m.) och vackert.

I klass två verkade Svedberg mer överlägsen än poängövervikten, 0,60 poäng, visar. Bägge hans hopp voro stilrena och dessutom betydligt längre än Nymans, som blev andre man. Svedbergs bägge hopp voro 21.5 meter under det att Nymans voro resp. 21 och 19 meter. Lööf hade liksom förra söndagen dåligt smort och

fick därför ingen längd på sina hopp, vilka för övrigt kanske voro vackrare än någon annans. Hans hopplängder voro resp. 15.5 och 20 meter.

I den kombinerade tävlingen hoppade de tävlande över lag bättre och brände nu på, då de fått känna sig för en smula, för fullt. Lill-Einar gjorde således två utomordentligt vackra hopp på vardera 23 meter och säkrade därmed mästerskapet åt sig. Isaksson hoppade också vackert, men kom inte upp till några längder. Hans längsta hopp var 22 meter. Lööf fick nu bättre fart på sina skidor och gjorde granna luftfärder i perfekt stil och hade han fått några meter till på sitt hoppresultat hade segern troligen blivit hans. Längsta hoppet gjordes av A. H. Nilsson och var 24 meter. Kortaste hoppet, 13.5 meter, gjorde Löfroth, Kiruna. I klass II segrade Ingemar Andersson, Umeå, överlägset. Hans hopp mätte resp. 21 och 21,5 meter.

Kombinerade tävlingen, terränglöpning, klass I:

1) A. Isaksson, Djurgården, 1.20.05, 2) Einar Olsson, Djurgården, 1.20.25, 3) T. Lööf, Filipstad, 1.20.36, 4) P. Holmström, Örnsköldsvik, 5) M. Jakobsson, Djurgården, 1.26.08, 6) E. Andersson, Umeå, 1.27.04, 7) E. Sandström, Söderhamn, 1.31.15, 8) A. Lindström, Djurgården, 1.32.46, 9) A. H. Nilsson, Djurgården, 1.33.07, 10) C. Sandström, Tunadal, 1.36.37, 11) N. Lind, Djurgården, 1.37.33.

Klass II: 1) I. Andersson, Umeå, 1.27.27, 2) J. Jansson, Bollnäs, 1.28.08, 3) K. Andersson, Djurgården, 1.32.40.

Backåkning, klass I: 1) M. Jakobsson, Djurgården, 74.55 p., 2) E. Olsson, Djurgården, 74.35, 3) E. Sandström, Söderhamns I. F., 74.25, 4) A. H. Nilsson, Djurgården, 73.20, 5) A. Nordahl, Söderhamn, 71.25, 6) A. Isaksson, Djurgården, 71.05, 7) G. F. Pettersson, Sundsvall, 70.80, 8) E. Eriksson, Sundsvall, 70.1, 9) N. Lind, Djurgården, 70, 10) C. Sandström, Tunadals I. F., 69.8.

Klass II: 1) H. Svedberg, Djurgården, 70.6.

Kombinerad tävling, klass I: 1) E. Olsson, Djurgården, 38.9, 2) A. Isaksson, Djurgården, 37.7, 3) T. Lööf, Filipstad, 37.55, 4) P. Holmström, Friska Viljor, 36.25, 5) M. Jakobsson, Djurgården, 35.35, 6) E. Andersson, Umeå, 34.55, 7) C. Sandström, Tunadal, 33, 8) A. H. Nilsson, Djurgården, 31.9, 9) A. Lindström, Djurgården, 31.81, 10) E. Sandström, Söderhamn, 30.35.

*

Slutligen är att notera jämtlandspojkarnas tävlingar uppe i Bydalen.

Då truppen besatt en förvånande mängd backhoppare, hade man gjort sig besväret att bygga ett ordentligt gupp, omkring vilket en ansenlig åskådaremängd samlades vid 4-tiden på "måndan". Hoppen voro genomgående goda, åtminstone i betraktande av, att många först denna dag provade backåkningens besvärligheter. Stor förvåning hos oss och besvikelse hos det täcka könet väcktes genom Erik Nilssons avgjorda seger över Bertil, särskilt genom ett vackert hopp på 9½ meter.

Terränglöpningen hade lagts på ganska kort distans, 5 km., då föret var ovanligt trögt och tungt. Segrare i den äldre klassen blev Flink genom en synnerligen energisk löpning, i den yngre T. Svanberg. Resultaten i sin helhet blevo:

Backlöpning.

Klass I.

1. Erik Nilsson, 25.30.
2. Bertil Carlson, 25.20.
3. Ivan Nilson, 22.40.
4. Gunnar Ljungström, 21.
5. Bengt Lindberg, 13.50.
6. Evert Nilson, 9.70.

Klass II.

1. Erik Rehnström, 19.60.
2. Erik Barthel, 18.20.
3. Tage Svanberg, 16.
4. Nils Norberg, 15.60.
5. Harry Ekberg, 10.90.
6. Inge Baumbach, 9.50.
7. Bertel Sörlander, 7.

Längdlöpning.

Klass I.

1. G. Flink, 30.35.
2. B. Bjuggren, 31.06.
3. B. Carlsson, 32.35.
4. S. Ekdahl, 32.45.
5. G. Pettersson, 33.57.
6. N. Österlund, 34.20.
7. F. Sjödal, 34.50.
8. H. Ekberg.
9. B. Sörlander.
10. I. Baumbach.
11. B. Beckman.
12. B. Johansson.
13. T. Svennberg.

Klass II.

1. T. Svanberg, 34.35.
2. K. Lind, 34.43.
3. G. Hägglöf, 34.50.
4. G. Ljungström, 35.25.
5. G. Löfgren.
6. A. Lund.

Wennerholm, Iwan och Erik Nilsson, Sandblom samt stora Burman gingo ur. Sju man startade icke.

Old-Boys

fothbollspelare och för övrigt alla äldre djurgårdare, som hava intresse för motionsfotboll eller -idrott, kallas till sammanträde tisdagen den 10 maj kl. 7 e. m. å Stadion.

Gubbserien

är ordnad även i år och går enligt följande stadfästa program:

22 maj D—Uppsala.

Västerm.—Hammarby.

5 juni Hammarby—D.

Uppsala—Västerm.

12 juni Västerm.—D.

Uppsala—Hammarby.

Först nämnt lag arrangerar matchen.

Brottning

Sektionens liv och leverne har denna gång inte heller kunnat skildras med den omsorg, som jag skulle ha önskat. Men som alltid när detta "blad" skall skrivas, så har jag fått gå och låna underrättelserna, då ingen enda kunnat skriva mig ett par rader, om vad som skett.

Propagandan för sporten har alltså bedrivits sympatiskt. Åter en gymnastiksal vid ett regemente genomdånades av handklappningar vid en av våra förenings-tävlingar, som dessutom då och då fortsatts å klubblokalen.

Poängserien har fortsatt, med samma glädjande tillslutning och träningskvällarna har det varit ett kräl på mattan, så att en annan fått slingra sig fram till "trappan upp". Det finns faktiskt inga som träna som brottarna. Åtminstone inte som våra brottare. Men så blir det åtminstone något av dem, om det också dröjer en tid.

*

Som av Fritjof Svensson t. ex., som blev svensk mästare i fjädervikt för andra gången. Och firade triumfer i Malmö och Göteborg.

Mästerskapet satt emellertid åt, när det matchades om det Smetuna. Givetvis var Svensson klar med sin seger, men den var i alla fall hård. Sämre gick det för K. Pettersson och Rudolf Svensson. Pettersson är yngste bror och brottningsarvtagare till Ville och Herman, lätt och spinkig bantamman, säkert en av dem, som vi kunna vänta en hel del utav. Rudolf Svensson rosade heller icke marknaden — men han, gunås, är ju ännu så betydligt färsk, att han, alla stora anlag och krafter till trots, nog får stå över till nästa år. Men då bör han, om han tränar flitigt och intresserat som nu säkert bli en hård nöt att knäcka!

*

Fritjof Svensson blev en av Sveriges få representanter vid Nordiska Mästerskapen i Helsingfors och skötte sig med stor heder. Han gick en praktiskt taget oavgjord match mot, jag tror Mäkinen, som domarnes majoritet dömde honom förlorande emot, men pressen, den finska icke undantagen, tvärtom och utan tvekan. Det mästerskapet satt närmare än någonsin — nästa gång så är det färdigt, Fritjof.

*

Nu stundar distriktsmästerskapen och tävlingen om föreningens mästerskap. Och så är även den säsongen slut. D. M.-tävlingarna gå förmodligen den 9 maj å Folkets Hus' teater och föreningsmästerskapen samma vecka eller veckan efter å "lokalen". I båda fallen skulle det göra föreningens medlemmar heder och brottarna gott om anslutningen, publikanslutningen, blev livlig. Den lilla uppmuntran äro de strävsamma och energiska pojkarna väl värda.

Till

**SÖDERBERGS
KONDI TORI**

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är treffligt, gott o. billigt

Allm. Idrott

Med ett kraftigt tag, som är hedersamt och glädjande har allmänna idrottssektionen nu satt igång för året. Bland annat har den rätt talrikt sammanträtt och i första hand utsett sin styrelse och diskuterat sitt vårprogram. Det senare är att återfinna å spalten här intill. Styrelsen fick följande sammansättning: ordf. Egil Torbiörn, sekr. Allan Asberg, matförr. Helge Kjellstrand samt utan funktion Sven Jönsson, Nils Nordberg, Berndt Nylund och Sven Rydén, och ha vi anledning att på denna unga, friska styrelse ställa en hel del bättre förhoppningar.

*

Redan den 20 mars hade sektionen en liten träningslöpning med master (Åberg), och inte mindre än sju-tio löpare, mest yngre, hade ansett nöjet kunna bli så stort och nyttan så påtaglig, att ett deltagande skulle löna den eventuella mödan.

*

Den första tävlingen i terräng gick strax därpå, fredagen den 25 mars (i st. f. å annandagen).

Ett femtontal yngre djurgårdare hade infunnit sig och löpte den c:a 3,800 meter långa, men lätta banan med frejdigt mod. Några av "djurgårdsandan" ännu ej genomsytrade yngre medlemmar togo sig därvid det orådet före att springa fortare än kamraterna, något som emellertid i hög grad underlättade måldomarnas i annat fall högst krävande arbete.

Prisdomarnas hemställan att ett omnämnande i "Djurgårdaren" borde anses som straff nog för dessa unga mäns tilltag, överlämnades till redaktionen att avgöra, och denna har ansett sig icke böra underlåta nämna ordningsföljden i mål, androm till varnagel.

Klass3:

1. A. Åsberg 13.38.
2. G. Svedelius 13.41.
3. A. Berglund 13.53.
4. C. Bollner 13.54.
5. Hj. Elert 13.54.
6. John Jonsson 14.24.

Klass II.

1. A. Pettersson 14.29.
2. E. Andersson 14.51.
3. E. Eriksson.
4. C. Höglund (oldboy).

Till den äldre djurgårdare som diskret nog, för undvikande av en för tidig ankomst till målet, sprang banan i allehanda vida bukter, frambara måldomarna ett erkännande. Och styrelsen en ursäkt — för att banan var så kort.

*

Medan jag kommer ihåg det: allmänna idrottssektionen har en egen anslagstavla i Bröderna Sandströms sportaffär, där föreningens allmänidrottsintresserade medlemmar kunna studera programmet för den närmast kommande tiden.

Majprogrammet.

	Serie.	Yngl.
3 maj	100	800 800
5 maj	terrängmästerskapet.	
6 maj	100	400
10 maj	100	1500 400
13 maj	100	800 800
17 maj	100	1500 400
20 maj	100	800 800
24 maj	100	1500 400

1. pris till den, vars tvne bästa tider å resp. distanser (1500 o. 800 för seniorer, 800 och 400 för yngl. avd.) sammanlagt äro bäst. Flera pris efter ant. deltagare. Dock äger ingen erhålla pris, som ej deltagar i och fullföljer sin sträcka vid Dagbladets stafettlöpning.

29 maj

går, eller rättare sagt, löpes Svenska Dagbladets stafett. Djurgårdens insats i denna, årligen återkommande tävling, har just inte varit så stort. Med har vi visserligen varit, men med placeringen har det varit klen beställt, d. v. s., placeringen bland de främre. Men om vi i år skulle komma överens om att placera oss bland de främsta? Givetvis går det inte i huvudklassen eller bland stjärnorna, för vi förfogar ju inte över några sådana, men i ungdomsklassen och old boysklassen är inte våra chanser sämre än våra konkurrenters. Ungdomslagets goda placering i fjol, gör det nog lättare att i år samla pojkarna till ett lag, för har man en gång fått blodad tand så.... Och vad old boyslaget beträffar, så sprack det ju i alla fall inte sist vi voro med, utan knallade sig fram fastän det släppte litet för många framför sig. Men nu gäller det, som sagt, att spotta i händerna och ta nya tag, men vi få inte tänka att vi ha så god tid på oss. Nej, det gäller att börja nu omedelbart, om vi skola kunna räkna på att nå ett resultat, eller egentligen flera. Det gäller för de unga att deltaga i de kommande träningsstävlingarna och även för de äldre naturligtvis. De senare vilja ju gärna dra sig för deltagande i dessa, men träna måste de dock. Det är verkligen inte roligt att hålla på och arbeta med ett lags sammansättning, om man vet att eventuella deltagare mycket litet eller många gånger inte alls förbereder sig till tävlingarna. Det bör väl inte vara så svårt, att taga sig en liten löptripp på, låt oss säga 1,000 meter ett par gånger i veckan. Kläda sig sportklädd är ju inte nödvändigt, men väl att föredraga, då man ju lätt blir svettig och varm, och ombyte efter löpningen bör göras för att inte riskera förkylning. Träna böra vi i alla fall nu göra och när vi nu ropar vårt: "sätt i gång", så gör det också. Anmäl eder för deltagande till allm. idrottssektionen omedelbart. Vad old boys beträffar, så äro ju de litet mera svårarbetade och har därför en egen kommitté, som ni kan vända eder till, nämligen: Skoglundh, Einar Olsson, C. Wilhelmsson och Sundholm. Det är många som i år går in i gamlingarnes led, nya krafter således, men det tål nog vid, för konkurrensen blir svår. Men: Sätt i gång!

Kalle.

Boxning

Efter mästerskapen blev det lugnt ett tag. Tiden före årets största och viktigaste kamp hade varit hetsande och nervös för pojkarna och reaktionen, som följde, var lika naturlig som hälsosam.

För visso tränades det, men inte med den tidigare omsorgen, och tävlingslusten var minimal.

Utom Djurgårdens och Linnéas gemensamma tvådagarsstävling i mitten av mars förmådde endast Malmö och Göteborg locka våra pojkar. I Malmö gjorde Andrén en glänsande visit, skördande en stor popularitet genom sin stil och sin geist, och i Göteborg likaså. Till västkuststaden för desslikes Tage Bergman, som genom olycksfall emellertid blev utan pris.

Tvådagarsturneringen i Stockholm tillsammans med Linnéa blev flau. Publiken kom naturligtvis, men inte fläkten och entusiasmen. Faktiskt gingo både publik och boxare i "bakrus" efter de stora mästerskapsdagarna.

En och annan match lyste dock igenom med litet glans. Bland dessa måste givetvis nämnas Andrén match mot Kvist, svenska mästaren i bantam. Båda gingo nu i fjäder, vilket Andrén tyckte ha vunnit mest på. Andrén fick också en klar revansch för det härfina nederlaget i svenska mästerskapet och ledde ståtligt alla tre ronderna. Kvist kom aldrig i gång ordentligt. Genom en välgjord, mest genom beräkning och lugn, match mot Steiner fick Andrén andra pris. Underbarnet, Pedersen, tog hem första.

Tage Bergman gjorde bl. a. en förstklassig match mot Sven Andersson i bantam. Atminstone en av ronderna var Tages. Dougs är inte omöjligt att slå, och det kunde Tage ha bevisat, ty hans form var perfekt.

Tage kom i alla fall med på prislistan genom sin säkra seger över Linnéas Karl Pettersson.

En annan uppseendeväckande match var emellertid Gustav Bergmans mot Linnéa-Lundqvists. Denne är hård, lång och avståndsbokare. Gustav stod sig utmärkt, men tappade lusten och humöret vid en ofrivillig skalle av motståndaren. Förlorade tvivelaktigt. Tappade även delvis utseendet och avråddes absolut att gå upp i match andra dagen.

Så nalkades emellertid föreningsmästerskapen och då blev det fart igen. Det blev kvalifikationstävlingar en gros, ty anslutningen var stor, störst dock till den föreningsstävling i klass II, som samtidigt anordnades.

Här måste inskjutas ett erkännande åt sektionsstyrelsen för detta goda uppslag. Att låta alla mötas om mästerskapet var ju inte lämpligt. De mindre förfarna boxarna skulle då, inseende sina små chanser emot de mera rna, alldeles tappa lusten att ställa upp. Atminstone skulle de, om de gjorde det, i medvetandet av "att det inte är värt att försöka", kunna tillnärmelsevis göra sig själva rättvisa. Men mötte de varandra skulle givet matcherna

bli jämnare — och intressantare. Detta tog sektionstyrelsen fasta på. Med ett resultat som jag låter Glookar Wells neutrala penna bedöma. Under rubriken "Rekord-boxning å Auditorium. — 24 trevliga djurgårdsmatcher på fyra timmar", skriver han.

Djurgårdens tävlingar om klubbmästerskapen i boxning på fredagskvällen i Auditorium blevo ett rekord i sitt slag. Under loppet av något mindre än fyra timmar hann man nämligen med icke mindre än 24 matcher, vilket är en utmärkt prestation ur arrangörssynpunkt. Men så gingo även matcherna flott och slag i slag, så att publiken knappast hann draga andan mellan dem.

Och dessutom voro matcherna roliga och intressanta, vilket bäst bevisas av att den fulltaliga publiken så gott som mangrant stannade kvar ända till slutet, ehuru det långa programmet måste verka trötande. Men Djurgårdspojkarna "krigade" tappert hela tiden, varför stämningen var den allra bästa både inom repen och i salongen. Det var fart och fläkt över det hela, och af-tonen blev en god propaganda för sporten.

Arrangemanget med att taga nybörjarna i en klass för sig föll synnerligen väl ut, och deras matcher skämdes sannerligen icke för sig. Tvärt om fick man här tillfälle se flera boxare med mycket vackrare och renare stil än åtskilliga av förstaklassarna, och eftersom de ställde upp mot jämbördiga motståndare, kunde de även visa sig från en mera fördelaktig sida än om de nödgats gå mot kraftigare, mera vältränade och ringvana boxare.

I första klassen vann Andréhn fjädervikt genom sin seger över Rydström, som tvingades att giva upp i andra rondan efter ett par väl placerade krokar. Tage Bergman vann bantamvikten över Österwall, vilken både i denna match och i sin match mot Söderman visade sig sitta inne med humör och rätt god stil. Segraren i weltersvikt, Höglund, hade en hård match mot Rosenson, som gav upp i sista rondans sista sekunder, varpå Höglund i finalen mötte den gamle Wallander, som rätteligen hör hemma bland oldboys. Höglund, som har alla utsikter att bli något, sedan han fått mera träning och större kraft, vann lätt efter en rond.

Finalen i pappersvikt vanns av S. Pettersson över Wikblad. Båda trevliga boxare. Gustaf Bergman och Wictorin möttes i finalen i lättvikt, där den senare försvarade sig rätt gott mot sin i teknik och styrka överlägsne motståndare. De hade tidigare ganska lätt vunnit sina kvalificerande matcher över bröderna Bergvall. Dessutom utkämpades en match på sex 2-minutersronder mellan mellanviktsmästaren G. Karlsson och tungviktsmästaren Johan Pettersson. Det var en mycket god och åtskilligt hård match, som var intressant alltigenom. Pettersson har arbetat upp sig betydligt och fått in stor snabbhet, varför han säkerligen kommer att bli bra till höstsäsongen.

I andra klassen vann Eric Ericsson, pappersvikt, över Cederholm. Ericsson går i en mycket tilltalande, lätt och vacker stil. Konrad Jonsson vann lättvikt över A. Lundin, som han slog ned två gånger i första rondan, varpå matchen bröts. Jonsson är även en lovande förmåga. Mellanviktsfinalen var ej så vacker, ty de större nybörjarna ha ej samma behärskning över kroppen som småpojkar. Håkan Karlsson vann över Manne Sundström. I bant-

Föreningsmästare

1921.

Pappersvikt:	E. Pettersson.
Bantamvikt:	T. Bergman.
Fjädervikt:	O. Andrén.
Lättvikt:	G. Bergman.
Weltersvikt:	A. Höglund.
Mellanvikt:	G. Karlsson.
Tungvikt:	J. Pettersson.

tamvikt vann S. E. Winberg över Runo Wange.

En av de bästa matcherna var finalen i fjädervikt mellan Harry Svedlind och Oscar Malmström, och först efter en extra rond segrade Svedlind. Weltersvikt vanns av Gustaf Pettersson över Gustaf Lönberg, som gav upp i första rondan. Hård nybörjarboxning. Lika undermålig men skratretande boxning visades i lätt tungvikt, där Karl Karlsson vann över Algot Pettersson. P. blev groggy och sade sig vilja giva upp, men ville fortsätta sedan han hämtat sig. Men den gubben gick icke..

Det var synd, att icke fler motståndare till boxning funnos i salongen, ty då hade sporten varit lika många fiender fattigare.

Bandy

Det har icke varit lysande men har dock gett ett godt hopp att Djurgårdens Idrottsförening åter i en nära framtid skall representeras i Svenska Mästerskapet. Ty det nuvarande juniorlaget med några förstärkningar äro om ett par säsonger att räkna på. Ett observandum för föreningsstyrelsen att på ett mer energiskt sätt omhulda den inom Djurg. Idrottsförening styvmoderligt behandlade idrottsgrenen. Pokallagets resultat hava icke blivit så goda som de kunnat med de spelare som stått till buds, beroende på de själviska pojkar som ej ha lust att spela på de platser de bäst behövas och en otillräcklig träning. Juniorlaget däremot har med stor framgång fört Djurg. Idrottsför. färger i

serien och har lika väl kunnat bliva juniormästare 1921 som andra laget då den verkliga finalen mot Idrottsför. Linnéas juniorer spelades på en absolut oduglig plan och bristfälliga målburar, d. v. s. målnätet var borta i sidorna av burarna och domaren således icke kunde se om bollarne gingo in eller ej.

Pokallagets matchresultat:

Djurg. Idrottsfören. — Reymersholms Idrottsklubb. Matchen gällde 1:sta kvalificerande omgången i serien, alltså vara, eller icke vara. Det blev en hård kamp. Djurg. tog ledningen med 2 mål av resp. Heyman och Söderberg i 1:sta halvlek. Andra halvlek tog Reymersholmarnes styrka och bättre träning ut sin rätt och en ganska konstant press mot Lindberg i Djurgårdsmålet begynte. Utjämningen var snart ett faktum, och ställningen var 2—2. Då samlade sig Djurgårdspojkarna till spurt och Heyman gjorde efter ett fint upplopp på vänster sida 3:dje målet. Vid en sammanställning med Reymersholms vänster inner fick v. C. B. Karlson en skridsko i benet och måste lämna planen. H. H. K. Widgren fick gå med som back. Djurgårdens 10 man försvarade sig framgångsrikt matchen ut med resultat 3—2. Bäst i laget för dagen v. y. Carlberg, v. i Fagerberg, c. h. Allinger, v. b. Rockström.

Djurgårdens Idrottsfören. — Idrottsföreningen Göta. Andra kvalificerade omgången: fermt spel i 1:sta halvtid med Götakedjan som den något bättre. Andra halvtid spelade pojkarna upp sig och Göta hade icke mycket att säga till om. Resultatet blev 2 mål, insatta av (gika) Berglund. Bästa män för laget: v. h. Nordström, h. h. Kylander.

Djurgårdens Idrottsförening — Allmänna Idrottsklubben. Då kom mötet med arvfienden Gnararna. Det skall spelas av bara tusan, menade pojkarna, men laget sprack, mycket beroende på en absolut inkompetent och A. I. K.-partisk domare. Spelet var jämnt fördelat, men Fagerberg gjorde 1:a målet efter centern från höger, vilket domaren visst tyckte vara för mycket och A. I. K. fick husera hur de ville utan ingripande från domaren. 6 mål blev resultatet, 2 i första och 4 i andra halvlek. Största delen får nog bakre försvaret, särskilt målvakten Lindberg taga på sin lott, vilket slarvade åtskilligt. Bästa man för laget: c. h. Allinger, v. y. Carlberg, v. i Fagerberg.

Djurg. Idrottsfören. — Kronobergs Idrottsklubb: Mot Kronis hade pokallaget lånat Sture Nilson från juniorerna som c. f., vilket visade sig vara vad som behövdes för att sätta kläm på kedjan, som för dagen spelade utmärkt. H. i. Widgren började målandet och följdes snart av Fagerberg, 2, Nilsson och Widgren igen. Halvtidsresultat 5—0. Andra halvlek var Kronis alldeles borta och Djurg. pressade ytterligare och 5 mål blev resultat, gjorda av Allinger 2 st., Fagerberg 2 st. och h. y. Berglund. Djurgården segrade således med 10—0, vilket visade sig bliva målrekord för serien. Bäst för dagen var högern med vackert och snabbt samspel samt c. h. Allinger.

Djurg. Idrottsfören. — Lidingsö Idrottsförening. De Djurgårdare som voro uppe på Östermalms Idrottsplats för att se laget förbättra sin ställning i serien blev nog besvikna av Djurg. pojkarnas slappa spel. På planen var Dj. det bättre laget men

framför mål svek det gång på gång och efter att ha haft största delen av spelet var ställningen — 3 i halvtid. Andra halvtid tog Lidingön hand om spelet toltalt och Djurgårdspojkarna verkade mer än lovligt bakom. Lidingö gjorde 3 mål till och segrade således med 6—0. Bäst i Dj. voro v. c. Rockström, v. y. Carlberg samt c. h. Allinger, vilken var bästa man på plan.

Djurgård. Idrottsfören. — Råsunda Idrottsällskap. Pojkarna fingo åter smaka på ett nederlag, trots ett bättre spel. Dj. tog ledningen genom Heyman och ökade genom Fagerbergs jätteskott till 2—0, då Råsunda center kvitterade ett mål. Djurgården spelade utmärkt och Heyman ökade på målen med ytterligare 1 mål och Dj. ledde med 3—2 i halvtid. Andra Halvlek spelade pojkarna utmärkt men Råsunda gjorde målen, och trots förtyvlande ansträngningar kunde Dj. ej kvittera utan blev slaget med 4—3. Bäst för dagen voro Sture Nilson och Heyman från juniorlaget samt Allinger och Carlberg.

*

Djurgårdens Idrottsför. — Hammarby Idrottsförening. Sista matchen i serien, och det gällde 3:dje placeringen i laget. Efter ett upplopp på högersidan gjorde Martin Söderberg 1:sta målet och Sture Nilson följde honom snart med ett fint snedskott i mål. Lagen voro ganska jämna, men Djurgårdens förvarvs voro snabba. Mot slutet av matchen pressade Hammarby, men Söderberg åkte igenom hela Hammarbylaget och gjorde åter mål. Resultatet blev 3—1 till Djurgårdens fördel. Bäst för dagen voro Martin Söderberg, Allinger samt världens störste junior för dagen lånad från juniorlaget.

Säsongen var slut med Hammarbymatchen och pojkarna få taga bättre tag till nästa vinter. Lagets uppsättning har varit v. y. räknat: Carlberg, Fagerberg, Söderberg, Widgren, Berglund, Nordström, Allinger, Kylander, Rockström, Karlson, Lindberg. V. y. Carlberg är snabb och finurlig, lagets näst bäste spelare. Keva Fagerberg, farlig genom sin snabbhet men dålig på bollen. För litet träning Keva! C. f. Martin Söderberg har nog varit placerad på fel plats och har ej kunnat fördela spelet på rätta sättet; skulle varit utmärkt på ytterplats. H. i K. Kidgren är nog halvbackspelare med god blick för spelet; har assisterat på olika platser i laget, men väl långsamt på skridskorna. H. y. Berglund, god spelare men alldeles för långsam. Det behövs mycken träning. Göken! V. h. Nordström, hård och darande, men svag i placeringen. C. h. Allinger, lagets bästa spelare, en riktig stöttepelare för laget. Utan honom hade nog pojkarna icke vunnit någon match. Snabb och rivande, outtröttlig, energisk, fullt i nivå med Sthlms 1:sta klass halvbackar. Hjärtligt tack för gott handtag hela tiden Ruben! H. y. Kylander, påpasslig och vaken, gott spel, men något långsam. V. c. Rockström, lugn och säker, men för lös på bollen. H. C. B. Karlsson sätter allt på ett bräde; har ej haft tillfälle till träning och har därför varit ganska ojämn. Målvakt Lindberg gjorde en fin match mot Reymersholm men var sedan lagets achilleshäls; slarvat gräsligt. Ryck upp dig, Limpa!

(Forts. i maj-n:o.)

Nu gäller det.

Allesammans gäller det! Precis var enda en skall vara med. Inte en endast en får såframt han till själ och hjärta, liv och kniv är en äkta djurgårdare, saknas nu, när det för en enda gångs skull gäller att ordentligt ta i.

Saken är denna!

Vi hålla på att etablera oss även som idrottsförening. Till den ändan hålla vi just på med en egen löparebana. Och det är just den det nu högaktningsfullt gäller.

Härom kvällen sutto vi uppe i Station i all bekvämlighet och beslöt gladeligt att ur föreningens kassa ta de flera tusen kronor, vi behöva satsa själva för att få planen (inte fotbollsplanen) realiserad.

Det tyckte emellertid några av de mera ideellt anlagda medlemmarna vara alldeles för olik Djurgården, detta nämligen, att bara sätta armarna i kors och låta kassören betala ut beloppet. Och framlade följande inte särdeles originella men icke desto mindre goda

IDÉ,

att igångsätta en insamling *bland*, men framför allt *genom* medlemmarna för att därigenom själva, var och en i mån av förmåga, göra i ordning vår idrottsplats.

Just det! Samla ihop. Det är en härlig idé. Varenda en skall kunna säga: jag var med om löparebanan

1921. Och i varenda rekord, som där kommer att slås, och det hoppas vi, att det blir många, har varenda bidragsgivare del.

Med det här numret av tidningen följer en postanvisningsblankett — å vilken det bara behöves ifyllas ett belopp och påklistras ett frimärke. Beloppet samlar Du in broder, och frimärket skänker Du. Och så re-rovisar Kalle Sundholm här i bladet alla de duktiga mannarna och små slantarna.

Just småslantarna. Ty det behöver inte vara några stora belopp om alla medlemmarna hjälpa till. Besinna att en

TIA

per man insamlad av 1,500 mannar minst blir en alldeles särdeles summa, för vilken vi kunna få ihop både löparebana och hopp- och kastbanor, ithy att det blir inte mindre än

1 5 0 0 KRONOR

vilket torde vara en hel del pengar. Som torde täcka (skulle det bli något över, så kunde det gå till en reparationsfond för banorna, ty de bli dyra att sköta. Eller också till hjälpfonden).

Men nu skall det inte sölas med det här inte. Arbetet påbörjas när som helst och pengarna skulle komma Sundholm mycket väl till pass just nu.

Alleman fram alltså till alla djurgårdarnas insamling.

Officiellt

Stadgar för

“Sällskapet Gamla Djurgårdare“.

Ändamål. §1. Sällskapets ändamål skall vara att ideellt och ekonomiskt stödja D. I. F. och dess medlemmar samt inbördes verka för ett gott kamratskap.

Medlemskap. § 2. För medlemskap

fordras: 1:o att hava fyllt 35 år; 2:o att tillhöra och sedan minst 15 år hava fullgjort sina skyldigheter till D. I. F. som årligt betalande medlem eller 3:o att vara ständigt medlem och som sådan hava fullgjort sina skyldigheter till D. I. F. under minst 10 år.

Inval. § 3. Envar medlem av D. I. F. som uppfyller fordringarna enl. § 2 kan skriftligen inlämna ansökan om inträde, vilken ansökan skall vara sällskapets styrelse tillhanda senast den 15 januari. Inval av nya medlemmar sker endast å avdelningens årsmöte, varvid enkel majoritet erfordras.

Årsavgift. § 4. Årsavgiften utgår med 10 kr. Ständigt ledamotskap kan vinnas mot en avgift av 100 kronor en gång för alla.

Styrelse. § 5. Sällskapets angelägenheter handhavas av en styrelse bestående av ordförande, sekreterare, skattmästare och

Från Idrottens fält.

En idrottsplats . . .

Det var en varm juniförmiddag. Solen, som lyste med all sin glans från den klarblå himmelen, förlånade landskapet en verklig sommarstämning. Träd, buskar och blommor stodo i högtidsskrud och skeno i kapp med solen. Runt ikring hörde man fågelsång; göken gol sitt avlägsna "ho-ho, ho-ho"; kråkan satt i närmaste furutopp och bråkade sitt "kraa, kraa" . . . En frisk men något ljum doft av barr och gran fulländade den idylliska sommartavlan och kom oss ungdomar att inom oss tänka: "Åh, vad det är härligt att leva!"

*

Öns sportälskande ungdom hade som vanligt stämt möte nere på ängen — idrottsplatsen. Den lilla "anläggningen" erbjöd en pittoresk anblick, där den låg inbäddad i barr- och lövskog men skvallrade ingalunda om någon fulländning; dess utrustning var tvärtom synnerligen "pauper". Längd- och trestegsbanan *sluttade* ganska betydligt och kom oss då och då att ofrivilligt stå på näsan efter ett hopp. Gropen hade pojkarna själva grävt ut och fyllt med fin, vit sand, som man kört upp från stranden, några stenkast från idrottsplatsen. Och som ansatsbräde tjänstgjorde en helt kort bjälke, som man "kommit över" någonstans i en vedbod. Hoppställningarna voro även hemmagjorda men lika bra för det. De mätte 2,35 meter, vilket således var det mesta man kunde höja ribban — metspöet! — till. Kastningen, för kulstötning och diskuskastning, var förlagd till landsvägen (utmed ängen), vars hårda "stybb" lämpade sig alldeles utmärkt för ansatsen. Att själva ringen utgjordes av en kritlinje — som regnade bort så där en gång i veckan — hör också till saken. Löparbanan åter var identisk med landsvägen, som emellertid undan för undan mera tog karaktär av berg och småsten och präktiga backar än av hyggelig löparbana! Tilläggas kan, att den lilla idrottsplatsen dessutom fick göra tjänst som fotbollsplan, dess många ojämnheter och rikliga buskage till trots. Men man riskerade inte att "panga en dora", för att tala med våra stockholmsgrabbar!

Sådan var den idrottsplats, ö-borna hade till sitt förfogande under sommarferierna. Allt annat än reglementslenig och välformad men dock — en idrottsplats.

*

Träningsstunden var inne, och idrottsmännen — skolpojkar — hade som sagt stämt möte nere på sin egen lilla äng, förlåt idrottsplats. Omklädningsproceduren undanstökades på några få minuter — ej i ett s. k. klubbhus, ty något sådant fanns ej, men bakom, några stora, välväxta granar! — och man var så iförd den prydliga idrottsdräkten: gymnastiktröja, byxor och gymnastikskor; spikskor vågade man ej använda i den steniga terrängen. Nu kunde leken börja, ett par föredrogo att hoppa stav, andra övade sig i starten o. s. v. Man svettades i kapp och släppte lös den ungdomliga dådkraften. Efteråt vändade badet, och det kändes då så mycket skönare att vara lite (läs: mycket) varm.

*

I höjdhopp hade vi ganska svårt att få någotsånär god ansats, men ett par av ynglingarna klarade likväl med glans 145—150 cm., vilket ansågs som en ganska god prestation. Efter omständigheterna. Men så hade vi dessutom ett "fenomen", som med sin kinesiska stil flög över 155 cm. — d. v. s. rekordet! I stavhopp var han emellertid ej lika lycklig, ty där visade sig den kinesiska stilen föga användbar. Praktiskt sett. Också besegrades han i denna gren regelbundet av "Kjolen", som f. ö. innehade rekordet med 225 cm. "Kjolen" visade god stil och skulle förvisso nått ännu större höjder, bara inte hans byxor varit så långa; dessa revo nämligen ribban på de större höjderna! Sa' man. — Av längdhopparna åter var "Niggern" utan konkurrens. Hoppade ledigt över 5 meter och det till på köpet i strumplästen och med en smörgås i mun! I tresteg nådde "han med den kinesiska stilen" 10,69 m., oaktat att han nästan i varje hopp höll på att bita av sig tungan. Det var hans energi, som segrade. Sa' man. — I kula och diskus lydde rekorden något på 20 resp. 50 meter. Nådda av en tandläkare. (Spjutkastning aktade

vi oss visligen för, ty spjutskäften gingo ständigt sönder i den hårda terrängen.)

Löparna, åter, gingo ej heller av för hackor. Hade sin bana mitt i skogen, där den ena uppforsbacken avlöste nedforsbacken. . . . Men inte nog med det — för långdistanslöparna gällde det dessutom att under själva löpningen, d. v. s. i farten, öppna och stänga tvenne s. k. grindar. "Kjolen" löpte 1,500 m. på något över 5 minuter och 800 m. på något över 2 ½ min.

Detta var den *allmänna idrotten* på den lilla idrottsplatsen.

*

Ibland hände det, att vi hastigt och lustigt förvandlade den lilla idrottsplatsen till en fotbollsplan, där höjdhoppställningarna jämte ett par träd fingo tjänstgöra som mål. Svensken har anlag och sinne för fotboll, påstås det. Och varför skulle inte vi också sparka fotboll! I våra led hade vi till på köpet en — icke *då* men *numera* — djurgårdare! Och så hände det ibland på söndagarna, att vi fingo besök av mariebergare, som sökte efter sommarluft och rekreation. Djurgården mot Marieberg. Det blev hårt mot hårt!

Några "rykande" målskott hörde dock till sällsyntheterna här ute. Planen: "upp och ner", "ner och upp" . . . Förutom en del *olämpligt placerade* granar och ekar. . . . Därför så. . . .

*

Ja, så bedrevs idrotten för åtskilliga år sedan här i vårt goda land. Man "idrottade" då mera på lek och under de enklaste former — dels för att fördriva den s. k. fritiden på ett gemytligt sätt, dels också för att få lite välbehövlig och god motion. Men *nu!* Nu har idrotten iklätt sig en helt annan skepnad och — icke utan — i mångt och mycket gått till övedrift. Man tränar, tränar mera, tar massage, omvårdas till ytterlighet, permitteras från sitt arbete, värvas, honoreras o. s. v. i den stilen. Och allt för att skapa den s. k. *stjärnidrottsmannen*.

En liten återgång till den "konservativa" idrotten skulle långt ifrån skada, anser

C'est moi.

klubbmästare jämte en suppleant. Styrelsen väljes på ett år.

Revision. § 6. För granskning av sällskapets räkenskaper väljes årligen en revisor jämte en suppleant.

Årsmöte. § 7. Sällskapets årsmöte avhålls årligen den 12 mars, varvid följande frågor skola förekomma: 1:o val av ord-

förande att leda förhandlingarna, 2:o val av två justeringsmän, 3:o styrelseberättelsen, 4:o revisionsberättelsen, 5:o ansvarsfrihet för styrelsen, 6:o val av styrelse jämte suppleant, 7:o val av revisor jämte suppleant, 8:o beslut angående sällskapets tillgångar såsom placering av medel, ev. utbetalningar m. m.

Upplösning. § 8. I det fall att D. I. F. upplöses äger sällskapet ensamt att avgöra, huru med dess tillgångar skola förfaras.

Stadgeändring. § 9. Ändring av dessa stadgar kan endast ske om ⅔ av sällskapets samtliga medlemmar å årsmöte sig därom ena och skall dylikt ändringsförslag vara styrelsen tillhanda senast den 15 januari.

ÅRSMÖTET hade en del fula saker i beredskap åt redaktören för Djurgårdaren — vilka luggningar denne använder denna överblivna spalt till att protestera emot.

Tillåt mig då först till herr Andrén et consortes till benäget begrundande få meddela:

När medlemmarna 1909—1918, således under tio år, funno sig i att medlemsbladet kom ut mycket oregelbundet — om än 12 nr årligen utgavs — kunde inte då detta förfärliga skall för 1921 sparats den ende redaktör, som hållit utgivningstiden (1919—1920). Sedan han förklarar anledningen. Och tidigare givit föreningen det bästa av sin penna och det mesta av sin tid. Tycker inte herrarna, att det smakar bra mycket av det gamla, så sanna: otack är världens lön.

Det grämer mig alldeles fruktansvärt detta, att det så futtigt skall anmärkas på att tidningen inte utkommer *i tid*. Om någon åtminstone skall ned mig för att en artikel varit dåligt skriven eller en sida fullt uppställd, rackat ned på en artikels moraliska halt eller galna idé, då Utan tvätta mig för detta, trots allt, futtiga: tidningen kommer ut för sent.

Nåja, det är över nu. Även jag fick tillfälle att tala om var skorna bl. a. klämde. Tidningen har detta år — hittills sålunda, för fortsättningen har ju årsmötet uttalat sig om — inte kunnat annat än komma för sent, när jag, så där *vid tiotiden på kvällarna, de gånger jag inte varit på något djurgårdssammanträde*, har fått tvätta mig och bläddra i tidningar, för att skriva om svenska mästerskap i Boden och backtävlingar i Örebro. boxningar i Göteborg och fotboll i Helsingborg. Tidningen har inte kunnat bli annat än försenad när jag fått lov att skriva 44 ½ spalter ensam (en sida är ju annonser och ½ spalt stadgar för S. G. D., godhetsfullt mig tillsända). 44 ½ spalter eller — om vi räkna 1. sidan som 1 ½ — 43 spalter, det är i alla fall c:a 3,200 rader och 16,000 ord!!! Och

Ordet fritt

“Mångsyssleri“.

Svar till H. H.

H. H:s svar på min artikel om mångsyssleri blev, kan man säga, det vanliga påståendet, styrelsens slapphet eller ringa intresse. Någon annan orsak gives det visst inte för en del, kanske för de flesta, om det någon gång inte skulle gå riktigt i lös. Nå ja, jag urskuldade inte heller "oss". och de (o)-skyldiga var också att finna bland styrelsemedl., men jag drog fram för en gångs skull även en annan orsak. För att icke den av mig framdragna tål att tänka på, kan icke jävas. Det är inga överord jag kommer med och inte heller av oerfarenhet jag skriver, utan tvärtom, det är inte fritt att man blivit litet erfaren i idrottens tjänst. Och jag tror för min del inte att det finnes mindre livskraft inom en förening, som har endast en idrottsgren på sitt program än en som har flera. H. H. har nämnt några namn på idrottsföreningar i Stockholm som Djurgården borde taga som exempel i fråga om livaktighet. Ja, gärna för mig, men vilka skola då anordna större allmänna tävlingar? För om man undantager en av de uppräknade klubbarna, så kan man ju inte skylla dem för någon större livaktighet i det fallet, allra minst i fråga om tävlingar i en del grenar som Djurgården idkar, d. v. s., om man undantager s. k. klubb tävlingar. Och det är ju just anordnandet av större tävlingar som drager ett stort arbete, och utövar en förening sedan många grenar, så följer ju därmed att större tävlingar oftare anord-

nas så tillkommer ombrytningen! Som går så till att jag får klippa sönder korrekturen och *klistra* in spalterna, sida efter sida, och mätta och mäta.

Och så anmärkes det på den lilla futtiga detaljen, att tidningen kommit för sent. Utan tanke på att det kan sära den, som gör så gott han kan, nämligen

Redaktören.

nas. Arbetet för överstyrelsen blir ju därigenom större och mera betungande för det är Ö. S. som alltid står för tävlingarna och inte avdeln.-styrelserna.

H. H. säger så vackert att det är intet utslag av högfärd, att utöva många idrottsgrenar utan det är "den sunda tävlingslusten i den verkliga idrottsandan, som obevekligt bryter nya banor och utvecklar sig efter tidens krav. Men den idrottsanda eller den idrott som kanske inte lever längre än krediten hos sportfirmorna varar, den vill inte jag ge mycket för. För pengarna kunna nog inte räcka till i längden, och det är ju på ekonomin hela den moderna idrotten nu hänger. Vi veta nog lite var huru det är utan att det behöver dragas fram här.

Så anser H. H. att det mest dödfödda av alla, våra företag är Traneberg idrottsplatsen. Om den var dödfödd när den kom till kan jag inte svara på, jag var nämligen inte med då, men i så fall har den levat upp på sista åren. Utan reklam. För idrottsplatsen har det inte reklamerats ett dugg enligt min mening. Också är den nu skuldfri. Har på de sista åren burit sig utmärkt, tack vare dansbanan. Och sist men inte minst är det ett kärt tillhåll för många djurgårdare och en god träningsplats för våra fotbollsspelare, ty de kunna där få vara litet för sig själva, vilket är dem väl unnat, ty det är de som bär upp Djurgården ekonomiskt och även idrottsligt, fastän ibland kanske med litet "otur". Där H. H. säger, "om nu Sundholm och flera med honom vilja sluta föreningen inom ett skal och begränsa verksamheten till de gamla kapphästarna skidor, fotboll och skytte t. ex.", måste jag sätta ett frågetecken. Något sådant nämnde jag väl ändå inte om i min artikel.

Och anser verkligen H. H., att om vi skulle idka endast fotboll och skidor, vi därigenom skulle föra våra färger till förintelse och glömska? Vilken idrott är det som kan fylla Stadion fullt, som har så många utövare så idrottsplatserna inte räcker till för dem, som måste vara med för att de bland "andra föreningar så populära propagandalöpningarna" skall kunna gå ihop, d. v. s. ekonomiskt, som gjort att Djurgården står på den idrottsliga ståndpunkt den nu står, bl. a. med egen idrottsplats? Är inte det fotbollidrotten? Vilken idrott är det som om vintern förmår samla de flesta deltagarna, förmår t. o. m. vid mindre tävlingar samla deltagare i hundratal och som t. ex. i Norge fått en egen nationaldag, Holmenkollendagen? Jo, skididrotten. Och innan de grenarna hunnit förblekna och om de event. skulle göra det någon gång, ja; då hava vi kanske samtliga blivit gudar på t. ex. boxnings sportens område, och när vi hunnit så långt, så kanske vi inte behöver utöva någon idrott mera eller kanske inte vilja.

Vad nu, enligt H. H:s mening, "de försummade" idrottsgrenarna allmän idrott och bandy beträffar så, vad tror H. H. om Djurgården hade haft endast dessa två grenar på sitt program om de då hade varit så "försummade"? Då kanske de hade blomstrat och varit konkurrenskraftiga gent emot andra föreningar. Kanske ha de nu blivit undanskjutna för det myckna andra? För mångsyssleriet? Jag vill inte dömma, men det räcker nog inte med att styrelsen beviljar anslag till materiel, resor, priser och dylikt som hör ihop med idrottens fortbestånd, nej, utan de gamla djurgårdarna, som förr har burit upp dessa

FÖRSÄKRINGS-KOMPANIET

Generalagentur för
— HANSA —
Hamngat. 13, 2 tr.
R. T. 31550 - A. T. 1019
Förmedlar alla slag
av försäkringar

Ombud i D. I. F.: C. G. SWANBERG

grenar har gått ifrån och de unga som kommit till har inte haft några som de så att säga kunnat blicka upp till, som kunnat givit dem en fingervisning då och då. Men kan nu de unga, som tagit vid, behålla den entusiasm och den energi som de tyckas vara besjälade av för dessa grenar så tror jag nog styrelsen kommer att göra sitt för att underlätta dem i deras arbete.

Vad nu reklamen beträffar, som H. H. vill förneka, så kanske många med honom anser, att det är ingenting. Men tänker ni då samtidigt på "dem som skola görat" på deltagarna, som det reklameras med. Hur var det t. ex. inte vid distriktmästerskapstävlingen i budkavlelöpning å skidor i år. Man kunde innan anmälningstiden utgått få läsa i de dagliga tidningarna hur många lag Djurgården skulle deltaga med, de enskilda deltagarna i de främsta lagen, att de övriga föreningarnas lag inte hade ett dugg att säga till om etc. Men hur blev det? Ja, resultatet veta vi och det var sannerligen inte trevligt för "oss" deltagare att höra och se hångrinet från många av våra konkurrenser. (Idrottsmän är nog i många fall inga gentleman). Man knöt visserligen händerna i byxfickorna och tänkte: kom igen du nästa gång, men den sam skrivit det ovanciterade skulle man gärna vilja skicka emot Carpentier i några ronder. Så dåliga äro vi väl ändå inte så att det skall behöva reklameras med oss för att folk skall få veta hur utomordentligt fina vi äro. Nej, låt våra gärningar och resultat tala för sig själva och på samma gång komma överens om att det skall inte bli det sämsta.

Som det bebådats flera insändare i denna fråga, vilket gläder mig, då det därigenom bevisas att det finns intresse för den, så får jag väl spara litet till en annan gång. Ett vill jag dock säga: gruffa inte på styrelsen för den har nog sitt och den är ju sådan som vi väljer den och den har inte heller kapitulerat för det lilla "missödet". Om undertecknad, som råkar tillhöra styrelsen, skriver en insändare i eget namn, så skola ni inte tro, att det är styrelsens mening eller tanke. Och om undertecknad genom sitt civila arbete, som är förlagt till e. m. och kvällarna, inte så ofta går på sammanträdena, så skola ni inte heller tro att de övriga styrelseledamöterna inte gör det. Jo, då, men de kanske inte äro så lätta att känna igen som

Karl L. Sundholm.

Litterär stöld.

En protest.

Herr Redaktör!

Vore synnerligen tacksam om plats för nedanstående kunde beredas i vårt medlemsblad.

I nr 1 av Idrottsvärlden erfor jag till min stora förvåning att D. I. F:s fotbollslags visa för år 1910 ihopsatts av Gösta Sahlin, varemot jag på det livligaste vill protestera. Det är ej för att jag på något vis vill hava äran av visan ifråga, men harmar det mig naturligtvis, att Sahlin omstöper mitt original från 1909, vilket jag, som ej varande någon som helst diktare, på sin tid hade ett ohejdat knog med att få någon stil på. Jag förmodar de flesta av D. I. F:s medlemmar ha läst lagvisan i ovannämnda tidning och skall jag

härnadan för medlemmarna publicera originalet till min visa.

Lagets uppställning var då från högerytter: Gösta Danielsson ("Stataren"), Einar Olsson, Ivar Friberg, Putte Öhman ("Bökman"), Sam. Lindqvist ("Ajax"), Bertil Nordenskjöld, Putte Frykman, Knut Sandlund, Erik Lawass och Gösta Sahlin.

Högerytter Danielsson fick namnet "Stataren" från vår Södra Latintid. Om jag ej missminner mig var det Putte Frykman som vid ett svagt ögonblick kristnade honom hårtill, därför att D. hade en så mörk hy. Putte Öhman fick i en tidning en gång heta "Bökman" varåt vi många gånger hade ytterst roligt. Lindqvist gick bland oss i laget under namnet "Ajax", vartill han döptes tror jag i Norra Latin. Varför han erhöill detta namn vet jag ej, men det kanske han själv kan lämna upplysning om, annars vet nog Kurt Robbert, Gösta Clausen eller någon annan gammal Norra Latinare det. Emellertid var Ajax mycket förälskad i en liten rar tös och naturligtvis hon i honom. Denna lilla tös var givetvis uppe och hejade nästan varje match här i Stockholm tillsammans med ett stabilt gäng väninnor, vilka alltid hade tagit plats på den s. k. Stora läktaren i gamla Idrottsparken. Lawass gick allmänt under namnet Låwass, det första "a":t långt alltså. Varför jag tänkte på Putte Frykmans breda bröst och lockiga hår var att han fick detta omnämnande i en dags-tidning. Alltså till originalet om Djurgårdens Idrottsförenings fotbollslags slag-visa år 1909 och 1910.

Vi äro Djurgårn's flotta lag
Som alltiämt är i gamla tag
Det laget är i form och skick
Så fort som det får se en kick.

Högerytter går en "Statare"
Han är centern en god matare
Men oftast är han mycket slö
Och bollen går då alltiämt dö.

Och högerinner Einar är
Bland publiken mycket populär
Fast Einar liten är o, jé
Kan han bollen sätta i nätet mé.

Centerforward Ivar Fibben går
Han bollen alltiämt upplagd får
Men jämt han jobbar i gamla tag
Den största tricksarn i vårt lag.

Vänsterinner går en knubbig man
Putte Bökman-Öhman heter han
Han skallar bollen mycket bra
Men bättre riktning ska den ha.

Och vänsterytter "Ajax" är
Som vi alla veta rysligt kär
Han skeppare är för Djurgårdslaget
En utmärkt ving på det hela taget.

Högerhalv Nocke Nordenskjöld, eller
hur?

Han går på precis som en ilsken tjur
Och börjas det att spelas ruff
Han ger tillbaks mång stadig knuff.

Centerhalv vår Stora Putte går
"Med sitt breda bröst och lockiga hår"
Han delar ut mång stadig spjörn
Men så är han ju också byggd av järn.

Vänsterhalv tillåt mig presentera
Mr Engdahl, boll-, kortspelare med
mera
Han bollen sköter mycket flott
Och korten därnäst särskilt gott.

Och vänsterback Lawass nu går
Som varje match på trubbet får
När trängsel framför målet é
Är "Låwass" där och hejar mé.

Och bredvid honom sliter hund
Vår kände vän K. F. Sandlund
Han lyfter benen högt i väder
Och ofta nog sitt lag till heder.

I gluggen tjocka Salle står
Och varje skott hans armar när
Han platsen sköter mycket väl
Och "aldrig" ställer han till gräl.

Nu undrar ni varför sådant lag
Ej vinner i varenda slag
Jo därför kedjan satt sig i sinn
Att varje boll skall dribblas in.

Som medlemmarna torde finna är Sahlins visa på de flesta ställen knyckt från mig och då är det ju ingen konst att sätta upp en visa. Det var ju endast mot detta jag ville protestera.

Stockholm den 18 April 1921.

Knut Sandlund.

En hejavis.

Ett uppslag.

Nedanstående förslag har kommit red. till handa de yttersta av dessa dagar. Förf. säger riktigt nog, att vi sakna en klubb-visa, som kan "dras", när vi äro tillsammans och påpekar, hur många andra klubbar ha sina visor, som alltid göra succés och göra de stumma åhörarna betydligt avundsjuka. Till att råda bot på detta har han gjort sitt lilla försök, som han hoppas manar till efterföljd.

Melodi: "Det blåser kallt, kallt väder
ifrån sjön."

Ett gäng, som vi gillat i alla våra dar
ja, för heja, heja, heja, allihop, allihop,
Det heter D. I. F. och är känt av en och
var,
ja, för heja, heja, heja, allihop, allihop.

En gång bland Djurgårdsekar det dagens
ljus har sett.
Det var ju länge sedan, det var just
nittiett.

Av allra äldsta stammen ej många nu
finns kvar.
men arvet det har hedrats, det alla er-
känt har.

I alla landskapsändar det Djurgårdsvän-
ner finns
och det bland hårdigt manfolk, men sär-
skilt ibland kvinns.

Ja, heja, det är lösen, vi alla lyssna till
och kraft och mod ej fattas, när som vi
heja vill.

Vi mästerskap ha vunnit av allehanda
slag
och främst i teten hunnit, det märks nog
för var dag.

Men främst av allt vi sätta ett gott och
glatt humör,
Det alla sorger smälter, liksom det vore
smör.

Mouton.

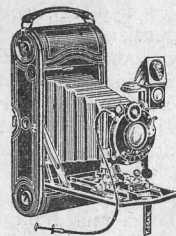
FRANS SVANSTRÖM & Co.
PAPPERSHANDELSAKTIEBOLAG

Detaljaffärer

Myntgatan 1 *Drottninggatan 6*
Norrmalmstorg 1 *Södermalmstorg 8*
Jakobstorg *Handverkareg. 8*

Rit- & Skrivmaterial

**IDROTTS-
MANNEN**

**KÖPER SIN
KAMERA**

OCH ÖVRIGA UTRUSTNING
SAMT LÄTER FRAMKALLA,
KOPIERA OCH FÖRSTORA
SINA BILDER HOS

A.-B. HASSELBLAD-SCHOLANDER
HAMNGATAN 16

LANGBORGS

5 Birger Jarlsgatan 5

Förnämsta inköpskälla för all slags

Förstklassig Sportmaterial

Gummiskor, Spikskor, Fotbollsskor

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

MALMÖ, ESKILSTUNA,
SUNDSVALL, ÖREBRO,
SKÖVDE, KARLSHAMN,
JÖNKÖPING, UPPSALA,
GÖTEBORG.

Vid målet

för erhållande av förstklassiga Artiklar till

**VINTERSPORT, BOXNING,
FISKE, JAKT och SKYTTE**

är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.

— Kungl. Hovleverantör —

Klarabergsgatan 31, Drottninggatan 88, Götgatan 11

Fullständig uppsättning av
Idrottsredskap & Fotbolltillbehör

hos

**Bröderna Sandströms
Sportaffär**

BIRGER JARLSGATAN 23

Nära Stureplan.

ARTIKLAR

för **Vinter- & Sommar-
sport, Boxning,
Gymnastik m. m.**

**A. WEIMARKS
SPORTMAGASIN**

3 Storkyrkobrinken 3.